

ДРВЦЕ

ЛИСТ ТЕХНИЧКЕ ШКОЛЕ
"ДРВО АРТ"

ДВОБРОЈ 21 - 22
ЈУН 2021.

Уводна реч редакције

Верни наши читаоци,

У протекле две године смо учествовали на многим такмичењима, често и побеђивали, савладавали стручне предмете, спортске изазове и мерили лични напредак.

Подсетићемо се неких насловних страна нашег часописа „Дрвце“, успеха наших другара и школе. Позивамо вас да нам се придружите својим прилозима и сугестијама о ономе што бисте желели да прочитате, а ми нисмо објавили.

Ваше „Дрвце“

✓ **ДРВЦЕ** ✓ www.drвна.edu.yu ✓ издавач: Техничка школа „Дрво арт“, Цара Душана 23, 11000 Београд, тел: 011/2632695 ✓ директорка: др Зорица Ђоковић ✓ редакција: Дејана Стојаковић, професорка српског језика и књижевности, Драган Новаковић, професор српског језика и књижевности ✓ рачунарска обрада: Јасмина Павловић ✓ главна уредница: Снежана Лазаревић II ✓ новинари: Вања Цветковић I₁, Милица Слијепчевић I₁, Тихана Чворовић II₂, Милена Зековић II₂

23. Републичко такмичење

Двадесет треће републичко такмичење школа подручја рада шумарство и обрада дрвета одржано је у Суботици од 23. до 25. априла 2021.

Наша школа остварила је изузетне резултате. Са такмичења смо се вратили као апсолутни победници.

Освојили смо прво место екипно у области пејзажне архитектуре и прво место екипно у области обраде дрвета.

Победничка екипа Техничке школе „Дрво арт“

Појединачно, наши ученици истакли су се у следећим дисциплинама:

- Цвећарство и декоративна дендрологија: Јована Цвитковац IV₄ освојила је прво место. Припремале су је наставнице Милка Глумац и Марина Дукић.
- Аранжирање биљног материјала: Анђела Ђорђевић IV₅ освојила је прво место. Припремала ју је наставница Александра Ковачевић.

Јована Цвитковац IV₄

Анђела Ђорђевић (лево) IV₅

– Техничко цртање: Дајана Милић III₂ освојила је прво место и била једина недисквалификована ученица. Припремала ју је наставница Ивана Кнежевић Николић.

– Рачунарска графика: Матија Мандрино IV₂ освојио је прво место. Припремао га је наставник Зоран Карадоламовић.

Ивана Кнежевић Николић и Дајана Милић
III₂

Зоран Карадоламовић и Матија Мандрино
IV₂

– Практичан рад - столар: Милица Милашиновић II₂ освојила је прво место. Припремао ју је наставник Зоран Карадоламовић уз техничку асистенцију Ивана Гајића. Ово је први пут у историји Такмичења да се девојчица такмичи у дисциплини намењеној будућим столарима.

– Финална обрада дрвета: Константин Вучетић III₂, Стефан Младеновић III₂ и Селена Ружичић IV₂ освојили су треће место. Припремао их је наставник Марко Марковић.

– Практичан рад - тапетар: Ања Симић IV₂ освојила је треће место. Припремали су је наставници Јован Анђелковић и Горан Којић.

Зоран Карадоламовић и Милица
Милашиновић II₂

Ања Симић IV₂ и Горан Којић

Због свега наведеног, преносни пехар ће и ову годину провести у просторијама наше школе. Ово је треће такмичење заредом да смо екипни победници.

Ученик генерације за 2020 - 2021. годину: Јована Цвитковац, одељење IV₄

Генерација која ускоро напушта нашу школу је посебна. Представник ове генерације свакако је Јована Цвитковац из одељења IV₄. Њен резултат на 23. Републичком такмичењу, свестраност, ширина интересовања, скромност и достојанствен став, готово сваки пут ме изненаде. Јована се од осталих вршњака у разреду разликовала по осећају одговорности према раду и ефикасној реализацији школских обавеза. Њена свестраност и зрели поглед на свет одмах су дошли до изражаја. Сва Јованина постигнућа (наставне и ваннаставне активности) најављују њене будуће успехе. Њен миран и одмерен тон при опхођењу, спремност да помогне својим другарима саветом и подршком, уважавање наставника и ненаставног особља, ненаметљиво самопоуздање и ширина духа јесу особине које ћу увек памтити и које ће је издвајати од осталих вршњака. Част ми је што сам сам била њен одељењски старешина и радујем се што могу да наслутим какве ће успехе постићи у даљем школовању.

Одељењски старешина Наташа Пејић

Ћак генерације

Јована Цвитковац је овогодишњи ђак генерације наше школе. Наставници, другари и њен рад говоре о њој све најлепше, па је ред да и она каже нешто о себи.

Добар дан, драго ми је што сви у мом окружењу имају лепо мишљење о мени. Овим путем бих рекла нешто о себи.

Сећаш ли се првог дана у школи? Мој први дан у школи је био специфичан. Могу слободно да кажем да је то био мој спас. У ову школу сам дошла у другом полугодишту првог разреда. Друштво из одељења је заиста било фино и објаснили су ми све што ми је било потребно док се сама не уходом.

Зашто си уписала баш овај смер? Мање-више то је била као традиција. Моја мајка је завршила ову школу исти смер, као и моја старија сестра, па је био ред и на мене.

Како си се мењала кроз ове четири године? Ја не примећујем како сам се променила кроз ове четири године, јер своје промене никада не уочим. То би најбоље могла да Вам одговори моја породица и моје окружење.

Који предмети су ти најдражи? Сви предмети су били интересантни, па не бих могла да издвојим неке од њих. Али можда ми је српски био заиста занимљив. Волим да читам књиге, па сам сваку нову лектуру радо ишчекивала. Атмосфера на часовима српског језика је била баш опуштајућа.

Које си награде освојила током школовања? Током школовања сам освојила прво место на такмичењу из цвећарства и из декоративне дендрологије. То је за мене било велико искуство.

Какви су твоји утисци о дружењу и одељењу? Моје одељење можда сви знате по томе што кажу да смо лоши, али ми смо међусобно стекли делимично добро другарство. Било је ту и свађа и радости и љубави. Све је то део нашег живота и одрастања.

Имаш ли хоби? Шта може да те насмеје? У слободне време тренирам јахање. То ми дође као „издувни вентил“ како би народ рекао. Уједно је то и одговор на друго питање. То ме заиста радује и чини срећном.

Где и како видиш себе за пет година? Себе за пет година видим како учим за правосудни испит.

Драга Јована, желимо ти да оствариш своје снове и храбро корачаш према свом циљу! Осмех нека те и даље краси!

Реч психолога: технике учења

У свету који се брзо мења и у којем је пуно информација, свако од нас, било да је ђак, студент или одрасла особа, мора знати како да добро учи. Током периода школовања већина ученика изгради сопствене методе учења. Досадашња пракса показује да већина не користи технике учења за које је наука доказала да су најефективније. Напротив, већина користи технике које су најмање ефективне, као што је понављано читање или подвлачење битног.

Честе грешка је и поистовећивање разумевања прочитаног материјала са памћењем прочитаног. Ученици не понављају оно што су прочитали, већ настављају да читају следеће лекције, мислећи да су претходне већ научили напамет.

За ефикасно учење су потребне радне навике, план учења, знање о томе како учити и како се изборити са незанимљивим градивом.

Можда је најважније правило да се градиво пред било какву проверу знања (контролни, писмени, одговарање) мора учити неколико дана раније. Учење последњег дана, а још поготово дуго у ноћ, има супротан ефекат. Уместо наученог, резултат ће бити само неиспаваност, а то узрокује спорији рад мозга.

Технике учења

Весна Сарачевић,
психолог

Физички услови учења

- Обезбедити стално радно место
- Правилан положај тела приликом учења
- Добро осветљено радно место (за дешњаке светлост да долази са леве стране и обрнуто)
- На радној површини треба да стоје само ствари потребне за учење
- Просторија у којој се учи треба да је прозрачена
- Не сме да буде буке али може тиха музика
- Учење у познатом радном простору, у исто време, ствара навику и омогућава брже успостављање пажње и концентрацију за учење

Дневни план активности

- Потребно је добро испланирати цео дан
- У план унети све обавезе и активности
- Најбоље је да се учење обавља увек у исто време
- Континуирано, свакодневно учење искључује потребу кампањског учења
- Током учења потребно је правити кратке паузе за освежење

Време учења

- Важно је да приликом учења будеш свеж/а и одморн/а
- Пронађи твој оптимални дневни ритам
- Истраживања показују да је учење најефикасније пре подне од 8-11 часова и после подне од 16-19 часова
- Педагошка истраживања показују да се концентрација може задржати око 40 минута
- Препорука је да се учи око пола сата и након тог времена направи кратка пауза, мало прошета, направи нека вежба која ће појачати циркулацију и доток кисеоника у мозак

Кораци у учењу

- Упознај се са текстом - прочитај наслове, поднасловe, погледај слике, графиконе јер то је начин да добијеш увид у целину
- Прочитај текст - прочитај текст више пута и подвлачи нове речи, главне мисли и идеје текста, пиши белешке
- Понови подвучено својим речима, без гледања у текст
- Поново прочитај
- Понављај и утврди самопроцену усвојеног знања

Редослед учења

- Препорука је да:
 - се прво уче предмети за које ти је потребно више времена, који су за тебе тежи
 - стручне, сличне предмете не треба учити један за другим јер може доћи до мешања сличног садржаја

Мотивација за учење

- Мотив – покретач активности
- Мотивација може бити
 - унутрашња (природна радозналост, жеља да се зна и разуме, да се овлада знањем, да се формулише и реши проблем)
 - спољашња (потреба за социјалним угледом, циљ је да се истакне или повећа вредност сопствене личности, мотив компетентности и постигнућа)

Литерарно – ликовни конкурс наше школе: Живот у доба короне

Прошле школске године је наша школа објавила ликовно-литерарни конкурс на актуелну тему. Ученици су показали маштовитост, таленат и оригиналност кроз своје радове. Најуспешнија остварења објављујемо, а свима честитамо!

Живот у доба короне

Кроз живот, и младост, увек сам имао проблем који никако нисам успевао да решим. Можда је смешно, али увек сам мислио да имам кризу идентитета. Нисам могао да себе „дефинишем“, да, најпре, себи објасним „ко сам ја?“ Све што сам желео је да насмејем људе око себе. Знао сам како је то бити генерално несрећан у животу и нисам желео да се други тако осећају. Рођен сам 2002. године, и, попут других, пролазио сам кроз разне фазе. Сећам се да сам једно време био клоун друштва, да сам, заправо, могао да насмејем већину људи око себе, али, у исто време, то нисам био ја, то није било оно што сам желео да будем. Једно је истина: у души сам, колико год то прикривао од других, био и остао детињаст. И, наравно, свестан сам тога.

Било је то у лето 2017, време уписа у средњу школу. Нисам ништа очекивао када сам отишао да попуним уписницу, записивао сам личне податке на некаквом листу папира и, у том тренутку, ушла је у просторију витка, прелепа црнокоса девојка, осмеха каквог, до дана данашњег, нисам поново видео. Случајно сам чуо њено име, и, наравно, запамтио га. Остало је још само неколико недеља до почетка школске године, а ја нисам могао да престанем да мислим на њу.

Почела је прва година у средњој школи, потпуно нова средина, потпуно нови људи, страх од новог почетка. До поласка у средњу школу, многи нису могли да поднесу да будем у њиховом друштву. У учионици почиње прозивање ученика и схватам да сам у одељењу са истом оном девојком коју сам запамтио са уписа. Није прошло много, свега неколико дана, пришао сам јој и ми смо се упознали. Свидела ми се истог трена иако сам знао да то и није добро за мене, јер, када

се заљубим, то траје, траје... и превише. Причали смо, дуго, непрекидно. Имао сам пуно наде у себи.

Прошли смо, од тада, кроз штошта заједно, изградили неки, наизглед, посебан однос, нешто између пријатељства и нечег мало вишег, када се, у рано пролеће 2020, појавио вирус који је запретио целој планети. Почео је полако, на први поглед, безазлено, попут обичног грипа, неколико људи је било заражено, али се није дизала паника око тога. Неколико недеља касније, шири се по целом свету. Настаје паника, проглашена је глобална пандемија, карантин је постао обавезан у многим државама, настале су велике промене у начину живота. Школа је престала са радом, као и вртићи, факултети и многе државне установе. Они који су могли, радили су од куће, они који нису, имали су смањену плату, али су ипак имали некакав приход како би могли да издржавају своје породице. Како више није било школе, није било ни прилике да виђам њу. Могли смо само да се чујемо телефоном. Тако је и било, макар у почетку.

Разговарали бисмо по цео дан, једно другом слали поруке, фотографије, видео-клипове, користили видео-позиве, углавном, све оне глупости које клинци раде. Од како смо се упознали, веома лако и лепо смо се уклопили, причали смо о путовањима, летовању, маштали да заједно одемо негде. Указала се прилика да те, 2020. године, одемо заједно на море. Све коцкице су се склопиле; мени је рођендан на пролеће, имао бих новца да приуштим такво путовање себи, постао бих пунолетан, тако да не би било никаквих проблема.

С обзиром да је у држави у којој сам живео владало ванредно стање у том тренутку, коцкице су се ипак мало помериле. Морали смо да променимо план који смо имали, али сам веровао да ипак постоје шансе да се ствар поправи и да одемо на то проклето море. Размишљао сам о томе дан и ноћ, од понедељка до недеље, и тако све округ. Не сећам се више ни због чега, али смо, у међувремену, имали неку несугласицу, ништа ново за нас, па смо престали да једно време разговарамо. Није било ништа велико у питању и знао сам да ће се ситуација између нас средити, да ће све поново бити по старом. Месец и по дана је трајало ванредно стање, било је веома досадно, тога се сећам. По цео дан бих свирао гитару, писао песме, писао приче, певао, правио музику уз помоћ компјутера, играо игрице и, мање-више, испуњавао своје школске задатке.

Дошло је и лето, вирус је попустио, људи су се полако опорављали и било је све мање заражених а све више излечених. Са њом сам се помирио, отишли смо на то море, на то проклето летовање. Толико сам га ишчекивао а није било ништа специјално. Комуникација међу нама се наставила, нешто ређе него раније, али смо остали у контакту до краја лета. Школа је кренула са нормалним радом, све је било у реду, вирус под именом „корона“ је постао само нешто јача верзија сезонског грипа. Тако су говорили.

Крајем године, иако је било хладно време, вирус се поново вратио, слабији него на свом почетку, али је и даље био ту. Уведен је безбедоносни карантин у свим државама, светом је поново завладала пандемија. Само што је овог пута вирус мутирао. Мутирао је толико да је постао смртоносан за све који су старији од четрдесет година. Симптоми су били исти као и када се први пут појавио: јак притисак у грудима, отежано дисање, главобоља, сув кашаљ, све по старом, али много јачег интензитета. Нисмо знали колико ће све то поново да траје. Надали смо се да ће до лета све да ишчезне и да ћемо се вратити у стање пре пандемије, али није било тако. Наредних неколико година људи су били у обавези да носе дупле медицинске маске, рукавице, дуге рукаве и панталоне како им кожа не би имала никакав додир са ваздухом. Лице је је морало да буде посебно заштићено.

Смртност је била на највишем нивоу до тада. Уколико бисте се заразили, шансе да преживите биле би између 25 и 30 процената. Настала је економска криза, свакодневна пустош у маркетима. Завладало је сиромаштво и глад. Било је на десетине милиона мртвих у свету. Моја породица је била веома опрезна, излазили смо само када смо морали, родитељи су радили од куће, правили смо високо калоричну храну како не бисмо били гладни. Једном у две недеље би неко ишао у велику набавку намирница.

Све је то трајало до 2025. године, када је вирус достигао свој максимум. Уколико бисте се заразили, шансе да преживите биле би само 10 процената. И даље се преносио само капљично, али би на свим површинама остајао и до 72 часа. У целом свету је уведена смртна казна за оне који би без потпуне заштите напустили свој дом. Људи су ишли са кофама на глави, носили кациге, имали, у исти мах, толико креативних и застрашујућих начина да заштите себе и друге.

Све је то трајало веома дуго. Много је прошло од како сам последњи пут видео девојку која ми је заувек променила живот. Слабо смо се чули, једном у, можда, неколико недеља,

разменили бисмо свега неколико кратких порука и то би било све. Из дана у дан, мој јастук би чуо толико, до тада, неизговорених речи. Сви су почели да луде, па и ја. Више нисам знао шта мислим а шта изговарам наглас. Да су зидови имали уста, ко зна шта би ми, на основу онога што су чули, рекли и ко зна како би реаговали. Елем, није то битно.

Не знам тачно када, али је вирус почео да се преноси и само ваздухом. Постојала су посебна одела, налик онима које су носили астронаути у свемиру. Свака породица би имала по једно такво одело. У њима би, будући да вирус није могао да продре до њих када би излазили напоље, једино били безбедни.

Напредак у свету је стао. Нових технологија није било, развој науке више није био могућ. Само су још лекари тражили спас, лек против невидљиве немани која је снашла људску популацију, лек за оне који су преостали. Рађање више није била опција. Могућност порођаја није постојала због целе ситуације, тако да је светски морталитет био највиши од када свет постоји. Храна више и није била храна на какву смо навикли, а оно мало воде које је на планети још остало, било је таквог квалитета да би се сваки нормалан човек, онај пре појаве пандемије, исповраћао истог трена када би је само помиришао, а камоли пробао. Ипак, ми смо је пили, нисмо имали велики избор.

Није било никаквог помака. Вирус је настављао да се шири и мутира, људи су и даље умирали, претио је сигуран крај човечанства. Неки су толико полудели због свега да су себи одузели живот. Неки су, опет, полудели да су одузели животе другима, па су и њих морали да убију. Ја сам чуо гласове који су ми говорили свакакве ствари, небулозе, свашта ми је пролазило кроз главу, мада, да будем искрен, највише сам волео да чујем њен глас. Свака наша успомена, коју смо имали, враћала се у облику фигура које би имале способност да говоре и које су седеле у углу моје собе. Спријатељио сам се са њима. Иако наизглед језиве, демонолике, заправо су биле јако нежне.

Понекад, дани би пролазили као минути, а понекад сам имао осећај да дану нема краја. Не сећам се када сам последњи пут видео залазак сунца. Написао сам мноштво песама, стотине ако не и хиљаде. Занимљиво је било то што је свака, иако различита и посебна, говорила о оној прелепој црнокосој девојци. Престала је да ми се јавља. Не знам када. Додуше, причао сам, у својој глави, са њом стално. Изгубио сам појам о времену, цела породица ми је нестала, као што сам рекао, не знам ни када ни како. Био сам сам. Јео бих оно што су они називали храном и што би нам остављали испред врата једном недељно. На томе сам живео. Природа се вратила у некадашње стање, у оно како је изгледала пре неколико хиљада година. Све је било зелено, животиње су завладале светом. Било их је свуда, свакаквих, једнобојних и шарених, малих и великих, са две, четири или шест ногу, мада, могуће да сам толико полудео да сам све то и умислио. Више нисам знао шта је стварно а шта не. Нисам знао да ли сам уопште био жив или сам већ увелико био у паклу.

С времена на време, отворила би се стара рана никада заборављене љубави, од малена сам научио да волим, да поштујем. Та рана би болела толико да сам плакао док не бих потпуно дехидрирао, вриштао, док не бих остао без гласа. Ударао сам песницама у већ увелико избушен зид све док не бих прокрварио. Проклињао сам дан када сам се родио, није било фер, све сам изгубио, није било поенте да живим. Хтео сам да подигнем руку на себе, али ми једна мисао није дозвољавала. Надао сам се да ће вирус једном нестати, и да ћу се поново сјединити са једином особом на коју сам мислио од јутра до свитања.

Оријентишем се по томе... Био сам увелико сед када сам схватио да се корона вирус више не шири и да је на свету остало још само пола милиона људи. Да, живот је могао да се настави тамо где је стао пре толико деценија.

Сада је корона вирус само траума која је остала у многима широм планете. Ја сам повратио своју свест, опоравио сам се од свега. Лекари ми кажу да нисам више луд, али ја нисам потпуно сигуран у њихов суд. Јер, неко ко није луд, одавно би заборавио овакву прошлост и био би свестан неких ствари. А ја? Ја се и даље надам да ћу једног дана наћи девојку због које сам постао луд, којој никада нисам рекао шта осећам. Жалим што јој никада нисам рекао колико ми значи. Жалим што јој никада нисам био пријатељ, што никада то нисам ни хтео да будем. Што јој никада нисам рекао да је волим, и да сам хтео да заувек будем уз њу, да је пазим и чувам, да поред ње сањам и живим. Због ње сам наставио да дишем. Поред ње сам научио ко сам, знао сам шта желим да будем. Боли то што знам да никада не би било тако. За њу сам био само друг, као и сви остали, а желео сам да јој будем посебан.

Можда је корона била казна за то што нисам скупио храбрости да јој све то кажем, казна коју ми је преписао Ђаво, али, ако сам нешто научио *о животу у доба короне*, то је да љубав не чека и да она прође, као и све остало. Да могу да вратим време, не бих променио ништа. Надам се да ћу је једног дана поново пронаћи. Није ово једини свет који постоји.

Анонимни аутор, прво место за литерарни рад

Живот у доба короне

Корона вирус се појавио у Кини, у граду Вухану, провинцији Хубеји, наводно 31. децембра, мада неки извори тврде да су први случајеви откривени још половином новембра. Верује се да је вирус прешао са животиње, тј. слепог миша или змије на човека, на морској пијаци у Вухану.

На жалост, вирус се проширио на многе државе, можемо рећи на цео свет, те је проглашена пандемија. Многе државе су увеле ванредно стање, међу њима и Србија. Забрањено нам је излажење у периоду од 5 сати поподне до 5 сати ујутру, а ако се крећемо, морамо да имамо пропуснице. Школе, факултети и вртићи су затворени. Многи људи не раде и много их је добило отказ због ове мучне ситуације. Једино су продавнице са храном и основним животним потрепштинама и апотеке отворене. Иако многи не раде, медицински радници раде по цео дан и стално су изложени опасностима од заразе. Неки су били неодговорни и нису пријављивали болесне раднике у местима где су најризичније групе, као што су домови за старе, што је допринело великом броју новозаражених.

Многим људима је живот промењен из корена, али мени није. Сада имам више времена да се посветим себи и да се унапредим ментално, духовно и физички. Користим већину времена за читање, писање на свом историјском блогу, за учење, одмор и опуштање. Више нисам у стресним ситуацијама, нити окружена људима који ме исцрпљују. Срећнија сам. Искрено, ова ситуација ми уопште не смета. Сунчане дане проводим у свом воћњаку, некад сама, каткад ми праве друштво моје мачке, а некад се дружим са својом породицом. Ово ме је зближило са подицом с којом пре нисам могла често да будем у контакту, због својих, али и због њихових обавеза. Чак се и мој брат, који живи и ради на Тајланду, вратио у Србију и сада могу више времена да проводим са њим. Имам воље и времена да уредим и своју баштицу. Због ове ситуације сам наставила да пишем дневник, који иначе започнем да пишем, па оставим после 5-6 дана, али пошто сад имам инспирацију за писање, могу и њему да се посветим. Упознала сам и много пријатеља из разних делова света преко мог историјског блога, па ме је ова ситуација зближила са њима. Свакодневно разговарамо о позитивним темама и помажемо једни другима да пребродимо ове мучне дане.

На жалост, то што је мени добро, не значи да је и осталима. Људи умиру свакодневно, многи остају без посла, ситуација је заиста тешка, али и ово ће се завршити једног дана и сви ћемо се вратити нормалном животу.

Марија Кошуткић П6

Живот у доба короне

У земљу Србију, невину и малу,
долетео из Кине вирус КОРОНА.
Сад свако лице носи маску плаву,
тешимо се, али истина је болна.
Продавнице пуне, у реду човек стоји,
раздаљина два метра,
свако се сваког боји.
Дневно, по неколико људи нестане,
ширење заразе никако да престане.
Укинут је превоз, без буса ми је чудно,
свуда морам пешке
и то ми пада мучно.
После пар дана, полицијски час уведе,

Изолација

Ковид-19 стигао у све кутке планете,
Неће да поштеди чак ни мало дете.
Свуда ми говоре да руке перем,
а ја у карантину по цео дан ждерем...
Кажу: „Удаљеност бар метра два“,
оволико у кући нисам била за времена сва!
У продавницу може ући особа једна,
а ја сока из кафића остала сам жедна.
Чак су нам и кретање скратили,
сви би се сад ђаци у школу радо вратили...
Да сам ја у кући – немам баш ту навику.
Изашла бих да радим чак и математику!
Кажу да у борби са Коронам

јављају на вестима: „У 20 часова иди кући, народе!“

Људи не схватају ову ситуацију тешку,
па остају напоље дуже
и тиме праве велику грешку
Изолацију скратили до 5,
продавнице до 3,
кућама сад на време
иду сви.

У школу не идемо,
онлине наставу имамо,
тешко нам је, знамо,
али једни другима помажемо.
Уместо да слушам речи наставнице,
ја сада учим преко „ју тјуб“ странице.
Не виђам се ни са ким,
сама проводим дане,
преко терасе
гледам цвеће
и зелене гране.
Уместо да се са мајком виђам у граду,
ја је гледам преко екрана у Новом Саду.
Као у затвору,
дан је дуг,
једем, пијем, спавам
и тако све у круг.
У изолацији од самоће лудим,
сваког јутра
сморена се будим.
Рукавице носим
ради сигурности,
лекарима тапшем
због њихове способности.
Морамо да се боримо као змај,
да за месец дана кажемо корони:
„Дошао ти је крај.“

Невена Станковић П₅

Помаже и третман озоном.
Мени деда каже: „Лек је ракија“,
док се вирус само развија и развија!
Мораш имати маску на сред лица,
да ти случајно не би прешла нека клица.
Ја не знам који је ово штос,
Кажу: „Заражен си кад ти цури нос!“
Борци највећи сада су лекари,
а по улицама свакодневно шетају жандари...
За Корону кажу лека нигде нема,
на вестима она сад је главна тема.

Сунчица Филиповић П₅

Живот у доба короне

Из Вухана стигао нам
вирус свима непозван.
Чудом сад се чуде сви,
Вирусе, какав ли си ти?

У кућама смо сада ми,
јер нам рекли доктори.
Без дружења смо остали,
цео свет и ми.

Од короне једини спас
полицијски је час.
Поштују га скоро сви,
и млађи и старији.

Школа иде преко нета,
а дружење преко чета.
С породицом седим стално,
досадили ми већ одавно.

Месец дана већ је прошло
иди одакле си дош'о.
Да све буде као пре,
ја те молим, вирусе.

Тина Маргетић П₁

Живот у доба Короне

Колико је живот заправо невероватан. Некад нам се чини обичан, некад јако комплексан, а он је заправо за људски ум недовољно анализиран. Ми не знамо колико нешто што је минијатурно може да преокрене свет. Нисмо тога довољно свесни. Фасцинантно је што нешто толико ситно може да промени живот за 180 степени у трен ока.

Мислим да је Корона вирус вештачки направљен. Ко је то урадио је већи знак питања. Вероватно неко довољно свестан тога да људи уништавају планету и шта се заправо дешава. Тужно је када чујем у вестима колико је људи умрло и оболело. Људи преживљавају трагедију, настао је пакао. То неће дуго трајати, јер се људи боре за живот и опстанак. То је добра страна ове пандемије. Од када је настао свет, до седамдесетих година прошлог века, на свету је било око 3 милијарде људи. Одједном се тај број повећао на 7 милијарди, за само 50 година. Колико миленијума је прошло, људи су се размножавали и достигли број 3 милијарде, а само за пола века се тај број удвостручио. Не може овако заувек. Мора постојати неки баланс. На свету је све више

старих људи, животни век је дужи, много деце се рађа, а стари људи су и даље овде. Нема довољно места за све. Неки велики ум је направио малог „непријатеља“ који ће пробудити тај баланс. Не задуго, јер је већ много старих људи умрло за само 2 месеца. Жао ми је сваког ко је изгубио неку драгу особу и тај неко вероватно проклиње вирус и тог ко га је измислио. Али постоји нешто битније од тога, а то је нормалан опстанак људске врсте. Животиње су пре много миленијума живеle исто као и сада. Исти им је животни век. Зато што се придржавају начина живота који им је у генима, једноставно. Међутим, људи као интелектуална бића умеју да претерају у својој интелектуалности, па направе контра ефекат. У реду је да помогнеш својој планети, да побољшаш живот и себи, односно својој врсти и свим осталим врстама на свету. Али људи су постали себични, али буквално себични. Свако живи за себе и уопште га не занима какве то последице оставља. Планета је катастрофално загађена, прљава, једноставно уништена. То може да има неко своје оправдање јер данашњи живот је урбан, сви негде журе, немају времена ни за шта, па ни за размишљање о стварима које су од животног значаја. Коначно је дошло време за паузу. Не ради ништа, ноћу су улице празне, сви су у својим кућама са својим породицама, са децом. Допрело је људима до свести да постоји нешто много лепше и битније од обичног комада папира који има само неку бројчану вредност. Хигијена је коначно почела да се уважава. Планета је чистија у сваком смислу.

Мислим да је Корона вирус донео више доброг него злог. Цео свет је стао да би се живот продужио.

Ликовни радови „Живот у доба короне“

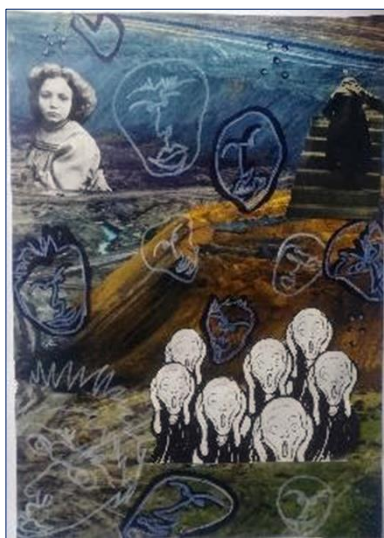
На конкурс организованом за ученике наше школе, пристигло је 120 радова. Различитим ликовним медијима представили су своја размишљања и запажања о новонасталој ситуацији. Све радове је прегледао и вредновао стручни жири сачињен од три наставника који је радове разврстао у 7 равноправних категорија: **Слика, Фотографија, Цртеж, Плакат, Карикатура, Видео, Остало.**

Жири у саставу:

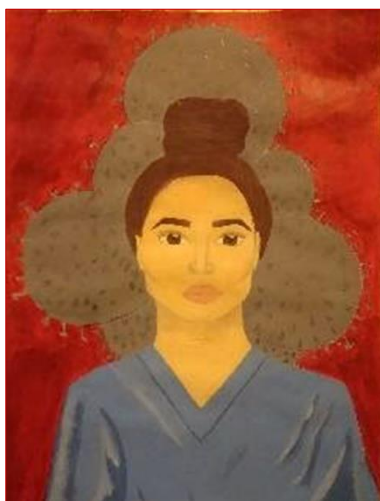
1. **Татјана Митровић**, дипломирани архитекта
2. **Наталија Спасојевић**, дипломирани сликар
3. **Јелена Костић**, магистар фотографије

је донео следећу одлуку:

Категорија СЛИКА: Пет равноправних награда

Бојана Пољак, III₄

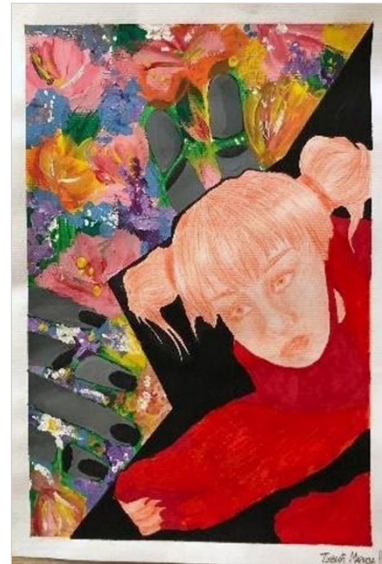
Ања Бергхауер, II₄

„Мој град“ Мина Ђоковић,
I₄

Миодраг Михић, IV₃

Марија Тувић, III₄

Категорија СЛИКА – ненаграђени радови који су се истакли квалитетом

Јана Буха, III₄

Драгана Вићановић, III₄

„Заточени умови“,
Валентина Јовић, I₂

Тина Маргетић, II₁

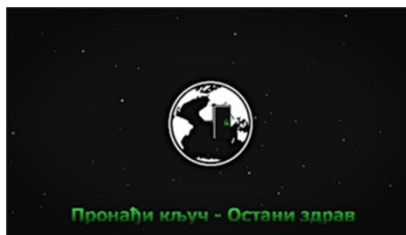

Александра Вуловић, I₁

Категорија ПЛАКАТ: Пет равноправних награда

„Победи вирус“, Елена
Глишић, I₄

Иван Бошковић, I₄

Александра Матић, IV₅

Александар Стевановић, II₄

„Заштити се“, Анастасија
Живановић, I₄

Категорија ПЛАКАТ – ненаграђени радови који су се истакли квалитетом

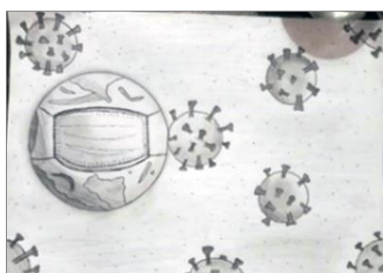
Дајана Милић, II₂

„Притисак“, Михаило
Бојовић, II₁

Андреи Лавров, I₃

Анастасија Милошевић, II₂

Елена Латиновић, I₁

Категорија ЦРТЕЖ: Пет равноправних награда

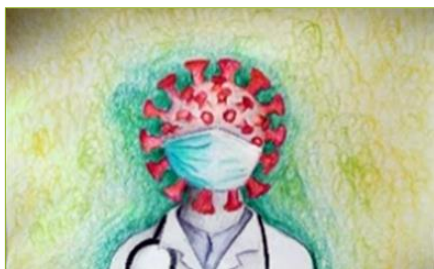
Анђела Новаковић, IV₃

Јана Шолц, II₂

Никола Бућић, IV₃

Душан Станић, II₄

Светлана Дукић, IV₃

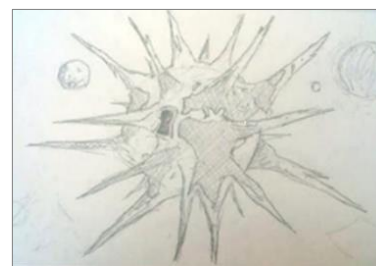
Категорија ЦРТЕЖ – ненаграђени радови који су се истакли квалитетом

**Бранислав
Милосављевић, II₄**

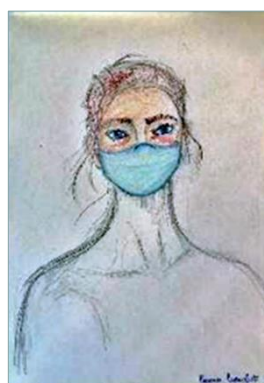
Михајло Пајић, II₁

Петар Миљковић, I₂

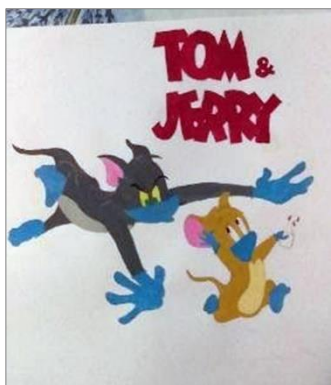

Михаило Митрић, III₄

**Тамара
Сирковић, IV₃**

Категорија КАРИКАТУРА: Пет равноправних награда

„Корона или Том“, Бојана Кнежевић, I₄

„Баба спашавај“, Николина Марковић I₄

Стефан Тасић, II₁

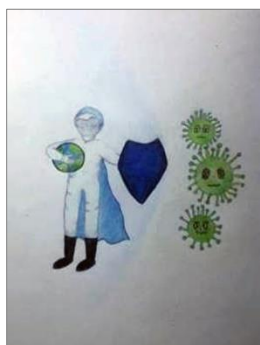

Ђорђе Јовановић, I₂

„Корона“, Јован Кртинић, I₄

Категорија КАРИКАТУРА – ненаграђени радови који су се истакли квалитетом

Андреа Шарац, I₁

„Свакодневица“, Урош Јовановић, I₂

Марко Глишић, II₁

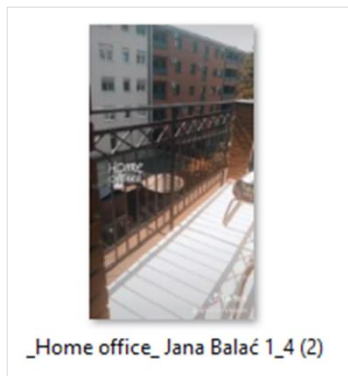

Анђела Милосављевић, I₁

„Маска“, Лука Пољак, II₂

Категорија ВИДЕО: Три равноправне награде

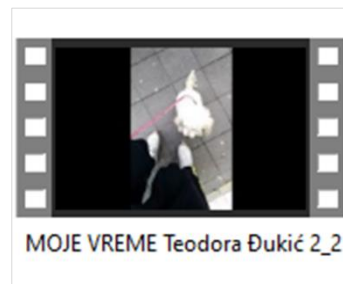
https://drive.google.com/open?id=1yWw3GYjsqDAuuRt_wjO-ONX_vMa_7neCZ

„Home office“, Јана Балаћ
I₄

https://drive.google.com/open?id=1YyO3CbXfuBZ4O8gs_i2QTgvWbhrtK1GkD

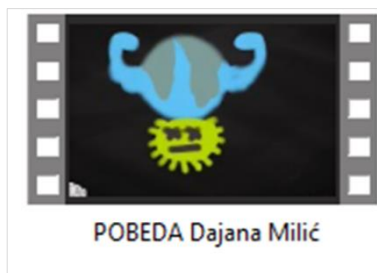
Дајана Милић, II₂

<https://drive.google.com/open?id=1Cjf8Ehc7zUaP-gegLnLZNilMJvmyJbw>

„Моје време“, Теодора Ђукић, II₂

Категорија ВИДЕО – ненаграђени радови који су се истакли квалитетом

https://drive.google.com/open?id=1SUXiyVAARI5mvKEOfok9hiSM_ve2kxmrvp

„Победа“, Дајана Милић,
II₂

https://drive.google.com/open?id=1cAuryJANwm1wcGa4rEcR4P_dXI-PFQ6pW

„До следећег сликања у школи“, Валентина
Перић, II₁

https://drive.google.com/open?id=1lxhpg0AGmnRe2ZRG6dKHbp_M5_Stidwe2

„То сам ја“, Вељко
Чорокало, II₁

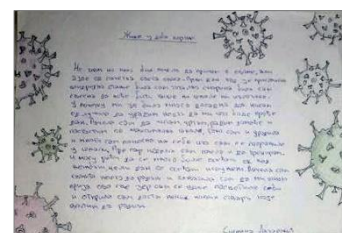
Категорија ОСТАЛО: Три равноправне награде

„Живот у коцки“, Јелена
Миладиновић, III₄

„Сигурност“, Јован
Петровић, II₂

„Живот“, Снежана
Лазаревић, I₁

Категорија ФОТОГРАФИЈА: Пет равноправних награда

Елена Глишић, I₄

Тамара Сирковић,
IV₃

„Штит витеза“, Стефан
Ивковић, I₂

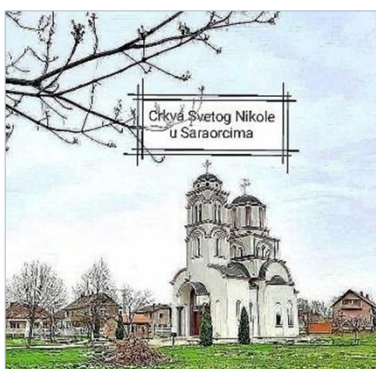

Варвара Каљевић, IV₃

„Период туге“, Милан Петровић, II₁

Категорија ФОТОГРАФИЈА – ненаграђени радови који су се истакли квалитетом

„Мој мир“, Алекса
Богосављевић, II₁

„Ни вирус ме не стиже“,
Богдан Васић, II₁

Тамара Сирковић, IV₃

Граница живота и смрти“, Милан
Петровић, II₁

Варвара Каљевић, IV₃

Најбољи радови осим што су објављени на сајту Школе, биће изложени на Годишњој изложби Школе у Дечјем културном центру Београд и штампани у зборнику.

Ђачка радионица - Моћ позитивних порука

Колико се познајемо? Да ли смо некада увредили или омаловажили друга из одељења? Шта су предрасуде? Зашто се наљутиш на тебе, а не уместо да ти кажем шта ме мучи? Колико могу да трпим неправду?

Много је питања која муче сваког од нас. Неко их прикрива својим надменим ставом, други вичу да скрену пажњу на себе, трећи нападним и извештаченим смехом прикривају дубоко повређену душу и све у круг. На једном часу српског језика смо, уз помоћ педагога, постављали питања једни другима, откривали уверења која су нас збуњивала и плакали на крају часа. Ослободила нам се осећања, па су сузе биле окрепљујући одговор на већину питања. Додајемо само слике да се присетимо дружења.

Љубав према спорту

Наше одељење, I₁, у шали зову „Спортско у Дрвној“, јер има 16 активних спортиста од 25 редовних ученика. Већину красе: дисциплина, одговорност, поштовање и уважавање других. Наравно, родитељи су „кривци“ за такво њихово васпитање и усмеравање. Један другачији терен којим иду јесте четворогодишњи смер ТОНЕ, на коме тек праве прве кораке. Неки „тренери“ у школи им се чине престроги, друге воле, а не разумеју предмете, док их води један „селектор“ чији је задатак да усклади њихове покрете са очекивањима свих „тренера“ у школи. Изабрани су:

Алекса и Петар Радић

Успон и спортски резултати говоре о њиховој посвећености одбојци. Могла бих им поставити питања: Које су димензије одбојкашког терена? или Колике су димензије коцкица на одбојкашкој мрежи?, можда и ово Колико играча и које позиције играју у једној одбојкашкој постави? или Наброј системе игре у одбојци. Важније нам је **када и како је све почело.**

Почело је 2016.год, у основној школи „Милена Павловић Барили“ у V разреду, кренувши у ОК „АС“ из Београда.

Сећаш ли се прве лопте?

⊖ ПЕТАР: Наравно да се сећам. То је била велика и тешка одбојкашка лопта. Како сам већи и јачи та лопта ми све више пристаје.

⊖ АЛЕКСА: Беше пети разред... била је шарена лопта.

Ко те је одвео на незаборавну утакмицу?

⊖ ПЕТАР: Мама и тата и најмлађи брат.

⊖ АЛЕКСА: Родитељи и најмлађи брат.

Опиши свој дан.

⊖ ПЕТАР: Одбојка + одбојка = одбојка

⊖ АЛЕКСА: Буђење, спремање за нови дан, тренинг, школа, тренинг, спавање.

С ким се такмичиш и у чему?

⊖ ПЕТАР: Такмичим се са самим собом, да будем увек бољи.

⊖ АЛЕКСА: Увек поштујем противника, у сваком такмичењу сматрам нека бољи победи.

Имаш ли времена за хоби?

⊖ ПЕТАР: Па... немам времена.

⊖ АЛЕКСА: Трудим се да увек нађем времена за хоби.

У чему се разликујеш од брата?

⊖ ПЕТАР: Алекса је смиренији.

⊖ АЛЕКСА: Петар је увек корак испред мене, као старији брат брине о мени и Марку.

Шта је за тебе образовање?

⊖ ПЕТАР: Мислим да уз успешног спортисту пристаје и добро образовање.

⊖ АЛЕКСА: образовање је јако важно, сваки успешан човек треба да има и школску диплому.

Да ли имаш неки „срећан“ предмет или ритуал пред важан меч?

⊖ ПЕТАР: Наруквица Вање Грбића.

⊖ АЛЕКСА: На сервису лопту завртим пре сервирања.

Слободно време, шта је то?

⊖ ПЕТАР: Анализа утакмица.

⊖ АЛЕКСА: Трудим се да нађем слободно време... али тешко.

Које особине би требало да има прави пријатељ?

⊖ ПЕТАР: Да буде скроман, да не лаже и да поштује друге.

⊖ АЛЕКСА: Прави пријатељ треба да поштује друге.

Где себе видиш за пет година?

⊖ ПЕТАР: У Русији.

⊖ АЛЕКСА: У Бугарској.

Петар и Алекса, близанци, рођени 12.08.2005. год. у Београду.

Љубав према спорту почиње од малена. Спортски настројени крећу у спортске воде још у вртићу. Првенствено им је битно било пливање, па фудбал и онда следи одбојка. Спортски оријентисани јавила се љубав према овом спорту.

Подршка и братска љубав међу близанцима јача Радиће где нижу заједничке успехе у овом дивном и племенитом спорту.

Петар увек доминантан близанац, предводник у свему, увек први до играчке, први до сладоледа, а увек подели са братом, вуче Алексу са собом ка врху, али кад није Алекса у близини, Петар показује слабост, док Алекса показује снажљивост. Алекса препушта Петру све предности и са пуно љубави га бодри да буде још бољи.

Неописива емоција међу браћом се знатно примети ако се не виде неки период у току дана, тад се распричају као да се данима нису видели.

Близанци, посебна веза, а тако различити. Иста школа, исто одељење, исти спорт, али различите позиције на терену којима кроје своје судбине делећи успехе, пехаре, медаље.

Најмлађи брат посвећен шаху, гледајући старију браћу као узоре, отвара нови свет и корача стопама своје браће.

Деца, а тако одговорни, односе се с великим поштовањем према својим тренерима, праве пут ка успеху који је доста трновит и захтева велику пожртвованост. Кад гледамо утакмице,

делује све лагано и једноставно. Међутим, не знамо колико спортисти жртвују своје слободно време и породичне празнике да би достигли жељени врх.

Жеље су им се оствариле када су добили позив за учешће у Пионирској репрезентацији Србије. На јесен 2021. званично постају кадети, без обзира што већ више од годину дана тренирају и играју утакмице са кадетима и јуниорима.

Све ово што за сад постижу, Петар и Алекса дугују великој подршци и посебном разумевању њихове разредне Дејане и осталих професора у Техничкој школи „Дрво арт“.

Наш друг **Алекса Дошић** има 15 година, бави се чудом и бразилском циу цицом.

Зашто си одлучио да тренираш? Постоји доста разлога, а један од њих је утицај мог оца и ујака, који су се бавили чудом. Након ујакових занимљивих прича сам се уверио да је тај спорт одличан и убрзо сам се уписао на тренинге и заволео тај спорт.

Како видиш себе у будућности? Још нисам сигуран да ли ћу се бавити чудом као професионалац, али ћу чудо тренирати докле год будем уживао у томе.

Да ли имаш неки срећан предмет, амајлију, коју носиш на такмичење? Немам, углавном пред такмичење читам молитву за срећу. То је мој ритуал пред такмичење.

Ко је твој узор? Дивим се Немањи Мајдову.

Имаш ли неки хоби? У слободно време волим да цртам.

Чега се одричеш због спорта? Свега, осим времена проведеног са породицом. Снагу налазим у вери.

Маријана Антонијевић је ученица првог разреда смера Техничар за обликовање намештаја и интеријера. У слободно време слуша музику, воли да одгледа добар филм и да вози бицикл. Спорт јој одузима највише време.

Опиши свој први сусрет са спортом. Мој први сусрет са спортом био је у Хали Пионир. Са три године почела сам да се бавим ритмичком гимнастиком. На почетку сам се превртала на струњачи и нисам се одвајала од обруча. Касније сам ушла у селекцију и почеле су да се ређају медаље на зиду моје собе. Ритмиком сам стекла грациозност и самопоуздање. У осмој години сам прешла у балетски студио и ту сам научила нове технике уз џез и класичну музику. Учествовала сам на разним манифестацијама и телевизијским емисијама. Данас се бавим савременом игром у плесном клубу Dance Factory. Тренинзи су доста напорни, захтевају много труда и рада, па чак и глуме да би било све професионално.

Зашто си одлучила да тренираш баш плес? Ја бих рекла да је плес мене одабрао. Плешем откако сам проходила. Покрети су мој начин изражавања. Допада ми се тимски рад, костими, шминка, подијум и добро расположење у групи.

Да ли имаш неку амајлију и како себе видиш у будућности? Отворене су ми разне могућности, могу да напредујем у правцу драмских уметности или да будем део кореографског тима. Амајлију немам, довољно ми је да осетим присуство својих родитеља где год да учествујем. Тренутно се припремам за европско такмичење које ће се одржати у Скопљу и верујем у успех.

Наш друг, **Андреј Миловановић**, има 16 година, рођен је у Београду. Воли моторе, девојчице и спорт. Тврдоглав је и хуман. Овако је он себе представио прошле године.

Којим си се спортом бавио? После принудне паузе атлетике, коју сам дуго тренирао, желео сам да наставим да се бавим неким спортом. Размишљао сам око бициклизма или веслања, али ме је веслање више привлачило, зато што сам возио бицикл скоро сваког дана, а ово је било специфично због тренинга на води. Веслање је један од физички најзахтевнијих спортова. Хтео сам да тренирам нешто што садржи доста физичког напора, да буде изазовно, па да после сваког тренинга дођем уморан кући. За већину спортова може се рећи да развијају одећену групу мишића - ноге или рамена или неку специфичну способност код човека - брзину и снагу. Са веслањем то није случај, јер се подједнако развијају и активирају све групе мишића и тело почиње да функционише као складна целина. Истовремено, веслање изискује способност да се издржи напор у дужем временском периоду, пошто неке веслачке трке трају између шест и осам минута. Специфично код веслача јесте и то да се посебно развијају мишићи срца и повећава се капацитет плућа. Веслачи су спортисти са јаком кондицијом, спремни и способни да у дужим интервалима поднесу велике физичке напоре.

Како видиш себе у будућности? Даваћу од себе максимум да урадим све што је у мојој моћи да освојим нешто за своју домовину. Волео бих да имам што боље резултате и да ми то буде посао, али где ћу бити у будућности, то нико не зна.

Да ли имаш неку срећну ствар коју носиш на такмичење? Моја амајлија за такмичења ми је сребрни ланац и крст. Иако нема велику материјалну вредност, мени много значи зато што ми је покојна бака купила ланац, а деда крст. Не знам зашто, али на неки начин доноси ми срећу и на такмичењима и у животу.

Ко је твој узор? Моји узори су Дамир Синковић, хрватски веслач и Енцо Ферари. Узор су ми зато што су кренули „од нуле“ и ни од чега су створили све.

Имаш ли неки хоби? Мој хоби је возња мотора, чији звук који буди неописив осећај у мени. Почео сам да возим моторе од седме године. Тад сам добио за свој рођендан први примерак и од тада маштам да имам своју колекцију.

Чега се одричеш због спорта? Не бих могао да замислим живот без спорта зато што ми је он много помогао у одрастању, дисциплини, упорности и сазревању. Не постоји ништа што би ме удаљило од тога.

Андреј је за годину дана имао много животних искушења и ситуација које су захтевале брзе и ефикасне одлуке, па је допунио овај разговор новим информацијама.

Андреј: Са веслањем сам почео чисто да бих нешто тренирао. Нисам ни

помислио да ћу успети у овом спорту, нити сам имао велику жељу. Временом ми се спорт свидео и то свиђање је прерасло у љубав према веслању. Постизао сам добре резултате на ергометру и схватио да ми то иде. Веслање сам почео да гледам као будући посао, не само као хоби. Изненада, имао сам повреду, која је променила моје жеље, планове и присилила ме да мудро реагујем. Од веслања више ништа. Повреда је трајна, али грозничаво размишљање ме довело до кајака. Дакле, уместо скифа кајак! Верујем да ће ме љубав према овој врсти спорта и упорност вратити на стазе успеха.

Валентина Врхоци, ученица 1/1 је капитен женске хокејашке репрезентације Србије. У склопу припрема за предстојеће светско првенство, наша репрезентација је победила противничке тимове и тиме се квалификовала за Светско првенство 2022. у Шпанији.

Сећаш ли се својих спортских почетака? Од првих корака, чини ми се, желела сам да научим да клизам, Након три месеца пришао ми је хокејашки тренер, дао ми је штап у руке да пробам и свидело ми се, па сам наставила са тренинзима. Дакле, тренирам хокеј већ 9 година.

Какве си успехе постигла са својим клубом? Са својим клубом „Црвена звезда“ као и са женском репрезентацијом Србије обишла сам многа места и освојила преко 80 медаља. Најзначајнија такмичења су одлазак на Олимпијске игре као представник Србије и освајање сребрне медаље у Мађарској са женском репрезентацијом Србије.

Да ли се код нас довољно пажње поклања хокеју? У Србији хокеј није заступљен спорт као у осталим земљама с обзиром на то да Србија није земља зимског спорта.

Да ли имаш добре услове за професионално тренирање? Могу рећи да имам, тренирам сваки дан у клубу, па „са стране“ и приватно.

Шта може да ти врати самопоуздање када изгубиш неки важан меч? Самопоуздање никад не губим, па чак и кад изгубим утакмицу, бодримо једни друге и настављамо даље.

Да ли успеваш да ускладиш школске обавезе са спортским? Школске обавезе није лако ускладити са спортским, с тим да тренирам сваког дана, али се трудим.

Да ли те јака конкуренција наводи да будеш још боља? Одувек сам играла са дечацима у тиму тако да ми је конкуренција увек била јака и наравно да ме мотивише да тренирам више и будем још боља.

Да ли сматраш да ти је спорт донео неке „особине“ које други не поседују? Бављење овим спортом ми је подигло самопоуздање и научило ме да никад не одустајем, чак и када је најтеже.

Које циљеве желиш да постигнеш што се тиче хокеја? Све своје циљеве до сада сам испунила, једино остаје да заиграм у најбољој светској лиги на свету.

Да ли имаш времена за изласке? Не толико, ретко кад, али када се нађе слободног времена увек се трудим да га проведем са другарима.

Зашто баш хокеј? Хокеј није чест спорт у Србији и баш зато ме привлачи, јединствен је и другачије чиме се издваја од осталих спортова.

Милица Слијепчевић I₁

Резултати креативног Конкурса „Моја породица – моја слобода“

Прошле школске године је Снежана Лазаревић, наша ученица тадашњег I₁, победила на Креативном конкурс Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Међу 3152 литерарна рада, њено дело - прича у слободној форми је освојио прво место. Следећа вест је преузета са сајта Министарства просвете, науке и технолошког развоја:

јун 17, 2020. | [Вести](#)

Министарство просвете, науке и технолошког развоја објавило је 15. јуна 2020. године резултате Конкурса „Моја породица – моја слобода“.

На конкурс је стигло укупно 3.152 рада ученика основних и средњих школа. Креативни конкурс Министарство је расписало у априлу, током ванредног стања проглашеног услед епидемије Ковид -19. Циљ овог Конкурса био је подстицање различитих облика креативног изражавања ученика основних и средњих школа и промоција ученичког стваралаштва и аутентичног израза. Право учешћа на Конкурсу имали су сви ученици основних и средњих школа у Републици Србији, као и ученици који похађају наставу по посебном програму образовно-васпитног рада на српском језику у допунским школама у иностранству.

Велики број пријава на Конкурс је показатељ да је нашим ученицима веома важно креативно изражавање. Награда за победнике Конкурса је петодневно путовање у Образовно- културни центар „Вук Караџић“ у Тршићу, где ће бити организован програм уз креативне радионице, излети и обилазак знаменитости овог краја.

У категорији Фотографија и у категорији Видео запис нису изабрани победници јер није издвојен ниједан пријављени рад који изведбом одговара тематици конкурса.

Министарство просвете, науке и технолошког развоја захваљује се свим учесницима конкурса који су се изразили маштовитим радовима.

Похвалу за креативно учешће добили су ученици основне школе за децу са сметњама у развоју и инвалидитетом „Свети Сава“ из Шапца.

**Аутори победничких радова који похађају средњу школу:
у категорији Литерарно дело:**

Миа Станковић, Гимназија – Неготин

Теодора Ерић, Гимназија – Крушевац

Снежана Лазаревић, Техничка школа „Дрво арт“, Београд

Андрија Малићанин, Техничка школа – Трстеник

Иван Сталетовић, Средња школа „Никола Тесла“, Баточина

Награђени рад Снежане Лазаревић:

Моја породица - моја слобода

Кад сам имала непуне три године, довели су ме у ову породицу. Нисам била свесна ситуације и колико ће се мој живот од тог дана променити.

Први дан ми је био застрашујући због нове средине и непознатих људи. Требало ми је много времена да се уклопим у туђе навике, односе и начин живота. Тек данас схватам да је баш тај дан кад сам дошла у ову породицу био пресудан тренутак моје промене. Родитељи ми нису биолошки, али они ми пружају више љубави него што би ми моји „прави“ родитељи пружили. Поклањају ми пажњу, љубав, разумевање, подршку... и знам да имам све што ми је потребно. Одувек су се сви трудили да не осетим да нисам њихова. Колико год да су ми посвећивали пажњу, у почетку ми је било тешко да их прихватим. Моја хранитељица је имала много снаге, пажње, љубави и стрпљења према мени, како се ја не бих осећала запостављеном од других чланова породице, тачније од њене деце и мог брата који је био са мном. Била сам љубоморна на сваког на ког би обратила пажњу, а да то нисам ја. Ипак је дошао тренутак када се све то променило, требало је много времена да схватим да су ми они права и једина породица. Емотивно сам много везана за њих, највише за моју сестру, коју волим као да ми је рођена. Сада се ја трудим да њима покажем колико ми значе, мада то није потребно, јер они знају да сам се променила и да сам их све прихватила, заволела и поштујем их свим срцем.

Тренутак који ме је променио је био губитак страха да нећу бити прихваћена и сазнање колико сам срећна што имам баш такву породицу.

„Мастило“ - Анђела Миљковић

Анђела Миљковић, ученица III₆, ове године је освојила прво место на градском такмичењу у рецитовању. Крајем маја је учествовала и на такмичењу ученика „Краљевство поезије“. То је организовала општина Врачар, уз подршку „Атељеа 212“, са жељом да се сачува успомена на једног од највећих глумаца у историји српског позоришта – глумца Петра Краља. Циљ такмичења је неговање културе говора и јавног сценског наступа. Наша Анђела је оправдала презиме Миљковић, говорећи баш стихове Бранка Миљковића. Кад се покlope две лепе ситуације, трећа је неминовна. Анђела је позвана на највећи регионални дечји фестивал поезије „Култарт“, под називом „Бањалучки пјесмобој“. Тамо ће рецитовати своје три песме, јер је такмичење намењено младим талентима. Да је већ део својих снова остварила, потврђује и њена прва објављена збирка песама „ушушканим“ под називом „Мастило“.

Памтиш ли када је настао твој први стих и како си у себи препознала песника? Стихови су као снови; долазе, указују се, певуше. Остају записани само онима који умеју да их прате. Не уем са

КУЛТАРТ RASPIJUJE KONKURS
ZA TAKMIČENJE ZA IZBOR NAJBOLJEG PJSNIKA
ZA SREDNJOŠKOLCE

**BANJALUČKI
PJESMOBOJ**

PROPOZICIJE:

- На конкурс се могу пријавити учесници свих средњих школа региона
- Конкурси се са 3 пјесме писани на матерњем језику
- Ус пјесме се достављају подаци о аутору (име и презиме, разред, школа, град, држава, мeмбeр, адреса, мeј адреса, контакт телефон)
- Конкурс је расписан до 20.06.2021. године

Структурни бр (6) за финале изабрани 24 пјесника

Финале се одржава у Бањалуци

- У 1. кругу се извлази 12 парова. Парови се такмиче међу собом за пролаз у други круг, говоре једну од своје 3 пјесме (по избору). Побједници пјесмобоја настављају такмичење
- У 2. кругу се извлази 6 парова. Такмичари говоре своју другу пјесму (по избору). Побједници се пласирају у трећи круг
- У 3. кругу се извлази 3 пара. Такмичари говоре своју трећу пјесму. Побједници су кандидати за најбољег
- У последњем кругу такмичари бирају којом се се својом пјесмом (од три пратходне) бори у најзадњем пјесмобоју
- Златно проглашава „златно перо, сребрно перо и бронзано перо“ (Banjaluckог пјесмобоја)

Напомена: Свака пјесма се одређеном количином, савремено писаном матерњом језику одређеном својом РАЗДОВИЈЕ (ти пјесме) писане неким од наредних формата у док. (8 док. формата стаје на мeј) banjalucki.pjesmobj@gmail.com

do 20.06.2021.

сигурношћу рећи када сам први пут сањала. Епитет песника бих дала свакоме ко има храбрости да исказе своју емоцију. Тренутак од када то радим прогласио ме песником.

Сећаш ли се прве књиге која је успела да заокupi твоју душу и остави незаборавне утиске? Хари. Човек одвојен од света, буке и музике. Одвојен сопственим тишином и завесом таме. Допушта једној жени, супротној њему, да прожме његово биће и тако светла и њега самог преобрати у вука светлости, свесног своје моћи. Иста она жена која, моћна јер је жена, покреће и одржава свет живим. Хермина је оно светло у сваком од нас, док је Хари мрак. Сви их имамо у себи, обоје. Степски вук.

Да ли сматраш да је, у писању, могуће или немогуће побећи од вечитих питања смисла, постојања Бога и сличних тема? О имену Његовом трудим се да мало говорим и да наше вечно остане само наше.

Како изгледа твој процес писања? Ухватити стих је као јурити набујалу брзу реку, док имам инспирацију. Чим суша наступи, крећу молитве за кишу. Инспирација не трпи молитве, али када је ту може настати цунами. Или суша, или цунами. У његовим капима хватам дах и пишем, опонашајући га.

Да ли постоје одређени разлог због кога пишеш баш поезију? Писала бих... писма, песме, сценарије, текстове, вести... Оловка и машта не знају за сат, правило, ил`шта је лењир

Какве мисли и осећања те прожимају док казујеш стихове? Бар на трен, као да сваки цвет може букнути и током хладне зиме као да може бити сунца тамо где никад пре није допрло као да болест најгору може излечити ма колико неизлечива била, та једна уз друге скупљена - реч. Као да ме срцем могу чути и они који не чују, да прогледају слепи. Колико је само јака и неуништива, бесмртна - реч.

О ТАКМИЧЕЊУ

С ким се такмичиш и у чему? У емоцији својој треба пажљиво знати пливати, не потонути. У ватри својој... треба је пажљиво савладати да не изгориш, на земљи својој треба чврсто стајати а не пропасти, а да се ипак довољно ваздуха надишеш. Бити човек са свим људским елементима највеће је такмичење са собом.

Које су твоје асоцијације на реч „конкурс“? Конкурс? Чекање у реду, број телефона залепљен на оближњу бандеру, журба, ред, нервоза...

Опиши једно своје такмичарско искуство. Први излазак на „даске које живот значе“, црни мук иза ког се не види ни једна гримаса, хладна суза, нит`живописни осмех. Само ја, моје чело и дах. Белина рефлектора као сибирски хладни снег. Моје речи, мој глас као мала жица гитаре. За страхопоштовање, и срећу, довољно.

О ЖИВОТУ

О чему сањаш? Далеки неостварени сан, приметан у очима жељним плаже. Плаветнило, песак који ужарено игра свој плес, ветар који показује правац и бесповратно односи све проблеме. Нови мириси, нове боје. Зеленило у машти осликане шуме, црnilо дубоке морске воде и сунце окићено својим жутим златом. Јамајка.

Опиши свој „радни“ дан. Београд. Навика, стари добар пријатељ, али увек са сличним причама. Волимо се тако, више у поподневној смени. Ја убрзавам због њега, он успори због мене. Мени зелено, њему црвено, па целу ту журбу, школску, прешарено обојимо. Сваки дан наш, игра журбе.

Како видиш себе за пет година? Видим себе у огледалу, сунце на небу. Светлосна звезда на врху мог је чела. Срећна што сам жива и здрава, захвална. Сваким даном по нека нова прича, игра, одлука. Не мислим о будућности, живим садашњост која је кроји.

У чему налазиш радост? Радост је сваки моменат у ком сам слободна. Да се смејем, живим како желим и учим свет. Радост је сваки осмех и почињање из почетка, свака нова нада, удах, смирај... Мир.

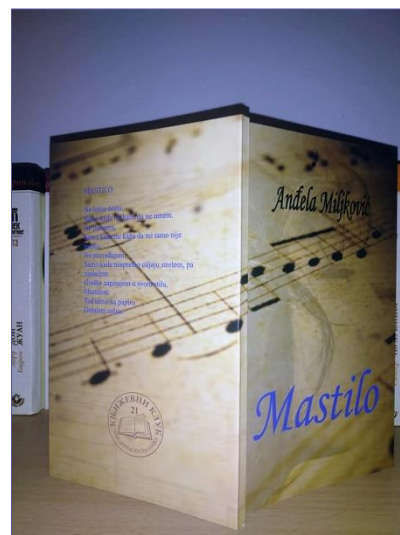
Шта је за тебе самоћа? Добар филм, шоља чаја, кишни дан и топло ћебе. Довикујемо се све холивудске звезде и ја, у машти већ мењам пету хаљину из златног доба Холивуда. Трчим по Москви, једем сладолед на тргу у Италији, путујем возом... Самоћа је карта да будеш где год пожелиш.

Које особине има особа коју називаш правим пријатељем? Љубав је питање „Шта ти желиш?“, често удем да помислим, чврстим ставом оправдавајући ту реченицу. Безбрижно давање, знајући да ћете примити исто толико колико дате, без стеге и страха, право је пријатељство.

Шта си научила из једне животне лекције? Ослушкујмо и слушајмо се.

Шта је за тебе „Мастило“? Малена карта за ново путовање, радост у тмурном дану, ново познанство, нове шансе, милион насмејаних лица јер сам им поклонила сваком бар по једно слово, лепа реч, леп дан. Мастило.

Желимо ти да следиш и оствариш своје снове!

MASTILO

Ne letim često,
Samo kada mi kažu da ne umem.
Ne putujem,
Samo kada mi kažu da mi tamo nije mesto.
Ne povređujem,
Samo kada nespretno ciljaju strelom, pa zaplaćem.
Greške zapisujem u svom stilu,
Mastilom.
Tad samo na papiru
Delujem rečito.

MENE SI VOLELA

Čekali smo se kraj vozova, gledajući čežljivo u oblake,
Ne sluteći da se u otkucaju srca krije tajna ostajanja.
Nemoć, kao da je bilo do mene i do mojih ruku
Što su te pustile da otrčiš u ko zna koji grad,
U ovom čudnom svetu koji nije naš.
Umesto moje tople duše,
Od drugih dobićeš samo rebra kao kavez.
Od svih uzdaha,
Ni gram ljubavi...
A mene si bolela.
Čekaćeš druge kiše sama,
Brojaćeš kapi što igraju po kišobranu.
Bez mene, bojim se, u svakoj kapi čućeš samo korake stranc
Kada se pogledaš u ogledalo,
Od bola i srama ništa tu lepo nećeš videti.
Nekad sam te čekao da o tvojoj kosi pišem pesme
Dok ti, tako prozima, krhka i slaba, odlaziš...
A mene,
Mene si volela.

GOSPODICA

Tužna i lepa,
Kakva je oduvek bila,
Zamišljeno je sedela gledajući kroz prozor.
U sebi govorila utešne reči, a utehe nigde.
Kakva drskost, nepromišljenost,
Neodgovornost nad sopstvenim srcem.
Smatrajući da je dostojanstvo najlepša odora,
Smešak je nabacila na od hladnoće belo lice.
Dvor njene samoće bio je prazan,
Pun nje.
Zaplesala je.
Pamet, onako rečit, tad uzviknu:
„Gospodice, te pesme nikada za Vas nisu bile napisane.
Vama su samo poslate na čuvanje od zaborava.
Uostalom, i sami znate gde to duše više treba.“

MOLIM VAS

Molim Vas!
Ja nisam tamo neko,
Lako crveno vino.
I nisam za svačiji ukus.
Ne idu moje reči u bilo čije uši.
Ni pogledi moji čak,
Kamoli stisak ruke!
Ne dozvoljavam olako obraćanje,
Ni bilo kakvo rukovanje.
Ove su rukavice dostojanstva
Dugo, dugo šivene.
Nije lepeza slatkih reči za svačiju dosadu.
Ni malena torba prtljažnik
U kom se krije alat za zašivanje još koje rane na nečijem
srcu.
U pravu ste.
Jesam bela ruža u mnoštvu crvenih.
I ne!
Neću uvenuti,
Jer me niste razumeli.
I ne možete.

OŽIVETI

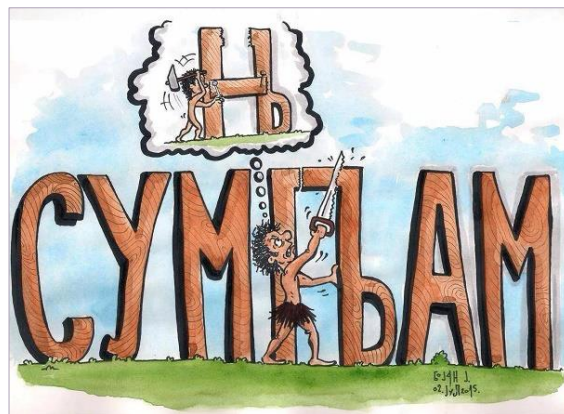
Snovi ne umiru.
Kad ih nežno,
Prstima čežnje,
Ispreplićem poput tankog konca,
Samo misli poneke
Čuvaju ih od pucanja.
One što lete, visoko, daleko,
U prvo gnezdo se ušuškaju pa spavaju.
Svet moj je svetlo jedno mesto.
Nema prozora kroz koje tama ulazi.
Slobodna, letim.
I nikad snovi neće stati.
Umreću tako na čaršavu zvezdanosrebrnog sjaja,
Verujući u bajke.
Umreću sanjajući,
A snom oživeti.

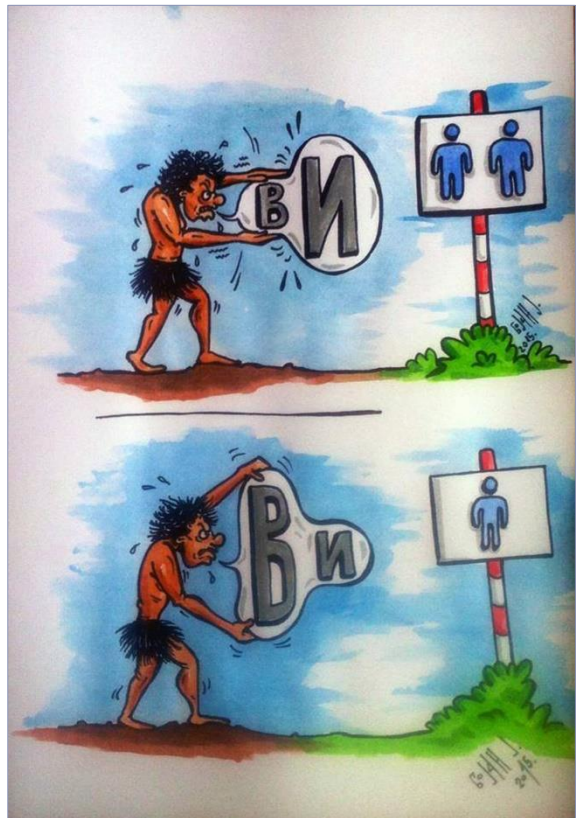
POETESA

Rođena iz kapi vode,
Vođena zrakom sunca i njegovim šaputanjem,
S perom probaću još koji put da od tuge spasem svet.
Ako ne ide, zaplesaću
I to mi, kažu, dobro ide.
To sam ja, poetesa!
U samoći nikad sama,
U srcu čuvam leptire dalekih visina,
Brodove nepotopive mašte,
Snagu orla i nežnost svile.
Dok su se sve tajne, negde u kutu moje sobe, skrile.
To sam ja, poetesa!
U pesmama svojim, kô na dlanu, sve sam dala,
Pa neka reči veselo lete do svačijeg srca,
To je moje duše vesela galama.

Сликовне језичке недоумице

Бојан Јокановић из Добоја, дипломирани богослов и теолог, просветни радник, сликар и карикатуриста, аутор је серије илустрација о Сизифовој неуморној борби против правописних грешака, која је постала изузетно популарна, најпре на друштвеним мрежама, па онда и шире. Његове карикатуре допринеле су усвајању бројних правописних правила, овај изузетно занимљив начин интерпретације многих који су поздравили као сајајну идеју, која је помогла у настави и образовању уопште.

100 најчешћих грешака у српском језику

НЕПРАВИЛНО	ПРАВИЛНО	НЕПРАВИЛНО	ПРАВИЛНО
Сумљам	Сумњам	Мало пре	Малопре
Јер имаш?	Је л` имаш?	Идаље	И даље
Извинуги	Извинити	Транвај	Трамвај
Прецедник	Председник	Не мој	Немој
Самном	Са мноМ	Јави те се	Јавите се
Незнам	Не знам	Дали	Да ли
Чишћи	Чистији	Продавајући	Продајући
Уствари	У ствари	И онако	Ионако
Предамном	Преда мноМ	Протестовати	Протестовати
Безвезе	Без везе	Напитци	Напици
Прекључе	Прекјуче	Уреду	У реду
С` поштовањем	С поштовањем	Предчас	Претчас
Неможе	Не може	Нај чешће	Најчешће
Контраверзан	Контроверзан	Месец ипо	Месец и по
Требаш да	Треба да	Например	На пример
Ми би	Ми бисмо	Масан	Мастан
Сексипилан	Сексепилан	Конфор	Комфор
Без да	А да не	Бонбона	Бомбона
Преко	Више од	Камо ли	Камоли
Увежен	Увезен	Од раније	Одраније
Журци	Журки	Маскембал	Маскенбал
Ђорђета	Ђорђа	Дођи те	Дођите
Сво време	Све време	Куршлус	Курцшлус
Контактирао сам га	Контактирао сам с њим	Подценити	Потценити
У вези тога	У вези с тим	Деликвент	Делинквент
Контигент	Контингент	Хемиска оловка	Хемијска оловка
Кући сам	Код куће сам	Тачци	Тачки
Хвали ми	Фали ми	Бицикла/бицикло	Бицикл
Вишљи/Височији	Виши	Хеликоптер	Хеликоптер
Омогући ћемо	Омогућићемо	У напред	Унапред
Итекако	И текако	Рађе	Радије
Подпредседник	Потпредседник	Оделење	Одељење
Нисачим	Ни са чим	Кајш	Каиш
Гледаоц	Гледалац	Од једном	Одједном
Доћићу	Доћи ћу	Кнез Михајлова	Кнез Михаилова
Управу си	У праву си	У опште	Уопште
Не писмен	Неписмен	Лап топ	Лаптоп
Одприлике	Отприлике	Обзиром на	С обзиром на
Тренутци	Тренуци	Малте не	Малтене
Предпостављам	Претпостављам	Научи ћете	Научићете
Недам	Не дам	Маица	Мајица
Офгамолог	Офталмолог	Низашта	Ни за шта
Све једно	Свеједно	Са никим	Ни са ким
Ићићемо	Ићи ћемо	Орјентација	Оријентација
Строжији	Строжи	Бломба	Пломба
Ја би	Ја бих	Глумети	Глумити
У будуће	Убудуће	Разочарење	Разочарање
Предходни	Претходни	Хирушки	Хируршки
Инжињер	Инжењер	Исцурети	Исцурити
Пољубци	Пољупци	За редом	Заредом

Izvor : NI/Lazar Lazić

Конкурс за Зборник књижевног стваралаштва младих Србије и дијаспоре

Културно-издавачки центар „Српска кућа“ из Пожаревца, већ годинама негује младе таленте објављујући њихова литерарна дела. Тако су састави наших ученица: Милице Гецин, Лене Спасић и Марине Драгањац осванули у Зборнику књижевног стваралаштва младих Србије и дијаспоре.

Пред једним уметничким делом

Уметност... једна реч, а тако много значи. Води нас у наш свет, заувек скривен од вечности. Омогућава нам да кроз време један ум дотакне други, без обзира да ли путем књиге која речју буди машту и радозналост, да ли музиком која мелодијом тонова изазива визије што буде наша чула или сликом која је, за мене, најсавршенији израз узбурканих емоција.

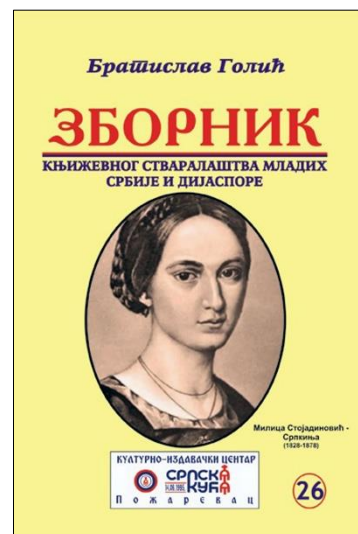
Оно што је мене опчинило и натерало на размишљање јесте велики шарени графит на зиду једне школе. Иако многи кажу да то није уметност, ја сам спремна да тврдим сасвим супротно. Зашто ми се та улична уметност толико допала и зашто ме је опчинила? Зато што сматрам да уметност није само оно што се налази у музејима и на разним изложбама у галеријама. Она је све оно што човек направи улажући своју машту, љубав, вољу и, најбитније, време. У овај графит његов аутор је унео своју причу, али не речима, него необичним и занимљивим контурама. Наранџаста боја доминира зидом и док сам опчињена лепотом гледала у чаробне облике, осећала сам као да из њега исијава чудна енергија која покреће сваки део мог тела и мисли. Поглед ми се зауставио на црном змају раширених крила, који стоји спреман да некуд полети. Питала сам се каква је машта или сан аутора инспирисао да баш величанственог змаја нацрта и колико му је времена требало? Да ли нам он то шаље неку поруку? Тражила сам одговор и нисам га нашла. Пожелела сам да је уметник ту испред мене и да од њега чујем све што ме интересује. Замишљала сам наш разговор кроз низ слика, као на филмској траци. Машта ме однела далеко, далеко...

Сваки графит је јединствен и посебан. Када то кажем не мислим на жврљотине немарних људи, исписане без икакве идеје и смисла, него на уличне слике које су толико лепе да у њима свакодневно ужива хиљаде људи. Графит на школи је уметничко дело које вероватно многи људи не цене и не дају му велики значај, али мени је свака доживљена слика на зиду доживљај и инспирација.

Милица Гецин, II разред

Идеали и тежње моје генерације

Многи тврде да се генерације мењају и да долазе све безобразнија и тврдоглавија деца; ја верујем да је свака генерација иста, само се времена мењају. Као и многи пре нас, тежимо ка успеху, желимо да се истакнемо и разликујемо од већине, да допринесемо неком иновацијом овом свету и да га улепшамо колико год умемо. Само... постоји мали проблем, а то су „познате и

популарне личности“, попут певачица, старлета, нерадних, а често сликаних људи, политичара и оних који су промашили занимања и „радна“ места. Они се намећу као узор овој нашој генерацији. Када погледам своје вршњаке, видим истоветно облачење, чујем неартикулисано причање, понашање... почињем да се плашим и гадим живота који ме чека. Ови „узори“ нас уче да је циљ скуп и брз аутомобил, много новца и девојке и момци који немају срама, образа, морала, нити поштовања ни према коме. Не кривим своје другаре што више воле новац од своје породице и што су им идеали у будућим луксузним кућама са базенима и „одличним“ погледом, јер су им тако пласирали они који имају моћ, обећавајући да ће тиме улепшати наш свет. Погрешно је све ово. Мене родитељи уче другачијим вредностима. Волела бих да сам у процени погрешила и жао ми је ако сам некога повредила, али овако видим своју генерацију. Верујем да ће се многи променити када одрасту и, надам се, опамете!

Марина Драгањац, II разред

Тренутак који ме је променио

Прерано и пречесто одустајем. Понекад и не покушам да кренем према задатом циљу, а већ одустанем. Једина „ствар“ до које ми је стало ме је скроз сломила. Тада сам схватила да ништа (заправо) није вредно труда. Баш тај тренутак ме је променио, највероватније на горе.

Немам обичај да се трудим око оцена, понашања, а најмање око људи. Они дођу и оду, неки оставе траг, реч, осмех, мада ми је много боље без њих. И... тако сам живела у уверењу да нисам достојна искрене и неизмерне љубави. То се на крају испоставило и више него истинито. Знала сам да је тако, али ово је био отржењујући доказ. Не знам ко ми је у живот послао златокосог, плавооког дечка „анђеоског лица“ са невероватним смислом за хумор, али знам да је грднио погрешно. Он је једина „ствар“ око које сам се истински трудила и сву своју енергију усмерила ка том драгом бићу. Није ми успело. Нерадо памтим „наше дане“ и дописивања, али овај дан нећу заборавити никада, чак и у највећој срећи, ако наиђе. Отишла сам са мајком у госте код стрине. Пред сам полазак сам била узнемирена и предосетила да ће се нешто лоше десити. Овај осећај ме никада није слагао, али је тада могао да прећути. Стварно нисам морала да знам. Довољно је мучно што се десило дан после Светог Трифуна. То је „као“ олакшало ствари, иако би губљење памћења било много боље. Дошле смо у госте. Владала је чудна атмосфера идеална за нервни слом, што је и уследило. Пошто је цео мој живот на друштвеним мрежама, ово је било неизбежно. Ушла сам у популарну друштвену мрежу преко које комуницирамо. Ни сто живота не би могло да ме припреми за оно што сам видела: на самом почетку странице је била његова слика, са девојком! Он има девојку! Ја му ништа не значим, нити сам му икада значила. Док сам гледала слику, друг ми је послао поруку да Алекса има девојку. Тај тренутак, тај налет емоција, ту мржњу према себи нећу никада заборавити. То је оно што ме је променило, на горе. Те вечери сам онерасположила три одрасле особе. Немогуће је речима описати тај шок, неверицу, ту издају и понижење које ме сломило. После тога више ништа не узимам „здро за готово“.

Од те дивне вечери, сумњам у све и свакога. Више не верујем ни када ми уз осмех кажу: „Хао“. Највероватније је лажно. Можда моја мука неке не звучи као „смак света“, али мени јесте. Нисам ни помишљала да могу постати особа која никоме не верује. Плавокоси „анђео“ је успео да ме учини оваквом. Почела сам да мрзим људе и колутам очима кад год би се неко заинтересовао за мене. Није вредно тога. Ако се мој труд није исплатио, неће ни њихов. Доста ми је свега. Схватам да се не треба мењати само зато што вам је неко урадио нешто лоше, али ово је било и остало јаче од мене. Нека му је са срећом, али што даље од мог живота.

Лена Спасић, IV разред

Најлепши писмени задаци

Моји утисци о роману „Старац и море“, Е. Хемингвеја

Имам подвојено мишљење о овом роману. Од самог почетка очекивао сам динамику, радњу, низање догађаја, јер је роман кратак и више лични на приповетку. Један је главни лик, Сантјаго, а друштво му прави Манолино, дечак. То је карактеристично за приповетку: опис

једног дела из живота главног јунака. Овде нема догађања, тема је суморна и мени се не допада тежак, сиромашан и мучан живот рибара. Он је поражен, јер му старост доноси само сиромаштво, иако од младости упорно ради, учи риболов и савладава законе мора. Мислим да је пропустио многе ствари у животу. Нигде се не осећа радост. Не допада ми се ни понашање људи према Сантјагу. Подсмевају му се, не поштују његове године, ни искуство. Он им се не супротставља, не буни се, ћути. Зато мислим да је живот овог рибара узалудно прошао.

Насупрот овим утисцима, намећу ми се три ведрије стране овог малог романа. Допао ми се искрен и пријатељски однос Сантјага и Маноллина. Приметио сам негде и родитељски однос главог лика према дечаку. Друга ствар која ми се допада је лепота мора. Описује се непрегледно пространство, плаветнило које се спаја са небом. Кроз приказивање усамљених дана и ноћи рибара на мору, схватио сам да је човек немоћан у односу на снажну природу, на ћудљиво море и све оно невидљиво у његовој дубини. Док сам читао, осетио сам део слободе и ширине човека који је на мору. Сад имам потребу да упоредим једну своју ситуацију са изазовом главног лика. Често вежба у теретани да бих био здрав и у кондицији. Нисам увек расположен за одлазак на тренинг. Понекад тражим разлог да останем у соби и слажем себе да није битно вежбање. Онда се натерам и одем. Мисао о здрављу и осећај лакоће после вежбања ме одведе до теретане. Тад сам себи изгледам вреднији, бољи и снажнији. Такав ми се чини Сантјаго. Он је, на крају романа, себи доказао да је победио рибу и природу. Људима је доказао да је са скромним чамцем и прибором за пецање уловио рибу до које нико није ни допловио. Ипак је рибар победник.

Посматрам себе очима других

Сви желимо да знамо шта други мисле о нама. То је сасвим природна ствар и људи просто тако функционишу. Да нема туђег мишљења, не бисмо радили на себи, ни примећивали неке своје мане или лоше навике.

Лепо је чути од других када причају о теби све позитивно и немају ниједну ружну реч да кажу. Али, то није добро. Нико није савршен. Свако има мане и врлине. То је у реду. Моје мишљење је како се неко понаша према теби, тако те и доживљава. Мада не мора увек да буде тако. Нису сви људи искрени тј. не показују своје праве емоције. Мисле да ако су увек насмејани, ведри, позитивни да ће имати већи круг пријатеља него неко ко се понаша у складу са својим емоцијама. Ја сматрам за себе да сам таква. Како се осећам тако се понашам. Зато и немам пуно пријатеља. А ни не треба ми, јер мени је битнији квалитет а не квантитет. До сада у свом животу сам имала много „пријатеља“ али само прави су остали јер су ме прихватили такву каква сам. Приметила сам да највише воле са мном да се шале и смеју, јер мислим да им се свиђа мој смисао за хумор који је мало чудан и саркастичан. Исто тако када виде да нисам сва своја, да сам нервозна и љута, ту су да помогну. И ако знају да морају клештима да ми ваде речи из уста, у стању су да чекају колико год треба да би ми решили неки проблем. Сматрам да им се то, условно речено, свиђа код мене, јер да нису прихватили моје мане не би се дружили са мном толике године. Многи не желе да буду у мом друштву јер им се не допада моја искреност и моје размишљање да треба свако да буде свој. Моји пријатељи увек прихвате неку конструктивну критику, јер знају да им желим све најбоље. Увек кажем шта мислим када ме питају, колико год да је моје мишљење на неки начин сурово и уме помало да повреди, саслушају ме и уваже то. Сваки пут када неког посаветујем, на крају увек испадне да сам била у праву. Зато ме људи цене и поштују моје мишљење. Мени је то најважније. Првенствено треба да имам самопоштовање и прихватим себе такву каква сам. Ако сам несигурна у себе и желим да будем као сви, да припадам том калупу где су сви исти, тако ће ме други доживљавати. Ја сам јако неодлучна. Када идем са другарицом да купимо сок на пример, будемо у продавници по 20 минута док се не одлучим који желим. Она изгуби сваки живац док ме чека али опет иде са мном у продавницу сваки пут. То је доказ да ме воли такву каква сам. И ја сам себе прихватила такву јер то заиста не могу да променим. То је просто део мог карактера. Моји родитељи мисле да сам лења, да ме све мрзи да радим ако знам да не морам. У праву су. Али када ме неко макар мало подстакне, да ми мало елана, умем да будем јако вредна. Такође не волим много да причам, причам када ми се прича, како сам расположена. Моји пријатељи то знају и зато ме не даве већ ме оставе на миру када виде да ми је потребна самоћа. Сматрам да сам особа од поверења, јер сваку тајну или неким проблем прво кажу мени. Знају да нећу ником рећи по цену живота, јер не бих имала срца и образа да некога издам и изневерим. А када сам ја у питању код мене се поверење пење степеницама, а

спушта лифтом. Зато што су ме много пута изневерили и ја сам то праштала. Себе сам правила идиотом. Када сам сазрела довољно да схватим шта значи поверење и да не треба са сваким да делиш тај луксуз, ретко коме се поверевам. Исто тако ми буде драго када ми неко укаже да не радим нешто како треба, да константно правим једну те исту грешку. Волим да саслушам друге, углавном буду у праву, нисам најпапетнија на свету. Жив сам човек, грешим, али хоћу да исправим код себе нешто што се може исправити. Не зависим од туђег мишљења, али волим да га чујем, јер желим да радим на себи колико год могу. Наравно да треба бити свој, то ће бити мој став заувек, али треба сазрети и одрастати у квалитетног човека, цео живот. Не само док си млад. Треба сачувати свој карактер, који наравно да није савршен, али оно што си ти, то треба градити на чврстом темељу.

Сви пријатељи које имам и моја породица су моје мане прихватили, а врлине заволели. Себе видим у њиховим очима као искрену, духовиту и зрелу особу. Нисам навела ниједну ману, јер верујем да ме они, пре свега, гледају са једне позитивне стране. Ако волиш правог себе, они прави ће тебе волети.

Аница Ковачевић, Ш₁

Апокалипса као последица мржње и незахвалности

Имам мало животног искуства и одрасли ми кажу да ме живот тек чека, а мени се чини да сам „већ све проживео“.

Читао сам Библију, гледао филмове о Риму и прогону Хришћана, слушао о ратовима на нашим просторима, о бомбардовању Србије пре двадесет година и сад „ово“. Размишљао о неправди и нама младима, који смо тренутно у собама, а навикли смо на дружење, изласке и кратак боравак у кући. Имао сам осећај да су одрасли повели рат са нама, само да бисмо што дуже били у „четири зида“ и учили. Веровао сам да је ратно стање и у породици, јер смо заједно дан и ноћ, па се тек сад упознајемо. Ипак, једна ме мисао осветила. Рат јесте, али је непријатељ невидљив. Страхују одрасли, као и ми. Против кога се, онда, боримо? Слике ми се мешају пред очима: Нојева барка, подсмех неверујућих људи, Потоп, људи затворени 40 дана, ноћи и неизвесност. Онда се један човек издвоји и бодри заплашене људе, праведни Ноје. Да ли је апокалипса била планирана, да ли је Бог био хировит? Намеће ми се само једна реч: Избор. Великим словима је пишем, јер верујем да увек имамо Избор. Непросвећен и саможив човек не зна за границе, не разликује добро од зла, не саосећа са другима и не размишља о свом кратком веку. Много таквих људи, у свим временима је допринело да нас апокалипса вреба и само чека да пробијемо све границе људскости. А пробијамо их периодично. Окренути само себи, себично очекујемо да нам све припада и да се све подразумева. Где нам је вера и зашто нисмо захвални за јутарње буђење, осмех драгих људи, храну, одећу и здравље? Ако сам написао на крају реч здравље, онада нам оно и тако враћа. Из ове собе, док лежим и гледам у плафон, све ми изгледа логично. Природа нам узима здравље, јер смо заборавили да га ценимо и да будемо захвални што је део нас. Баш смо „готовани“. Бунимо се кад не добијемо оно што желимо, а све чинимо да избегнемо одговорност за своје поступке. Кривимо друге, оговарамо их љубоморни смо, неки су пуни мржње и гнева, ако није по њиховом. Мама ми је једном прочитала реченицу: „Проклет био онај ко је први нешто оградио и рекао: То је моје!“ и навела да су то мисли Жан Жак Русоа. Тад нисам разумео, а сад ми је јасно. Незахвалност и жеља за још нечим чине од човека нечовека. Библија има Заповести, држава законе, људи морал, а све се своди на исто: рат између добра и зла. У детињству сам слушао бајке у којима је добро увек победило на крају и тад сам миран заспао. Ако свако од нас не савлада законе Природе, заувек ће нас чекати апокалипса.

Верујем да свако може својим Избором, захвалношћу и разумевањем другог бића оправдати реч Човек.

Криви су сви

Ева је крива зато што је појела јабуку. Мислим да је тако „написано“ само зато што је она женско, а жене су криве за све.

Тај изговор су користили мушкарци кроз историју да би се тешили због ужасних ствари које су радили. Нешто што много „волим“ код нас људи је то што нам је лакше да пребацујемо кривицу на друге, уместо да признамо своје грешке. Онда имамо и други случај који је још неприхватљивији, а то је да су „они природно такви што значи да су криви, јер се то мени

обичном смртнику не допада.“ Пример: „Они су црнци и сами су криви што су били робови“, какав менталитет!? Исто као кад жена обуче сукњу или мајицу са деколтеом и деси јој се нешто ружно. Она је женско, требало је да се обуче у скафандер, јер „зна да су мушкарци животиње“ које не могу да се контролишу. Нико нормалан то не мисли, али је тако лакше говорити, него одговарати за своје поступке. Сви који нису „стрејт“ су криви што су грађани другог реда. „Они су умали једно јутро и рекли себи како желе да их већина мрзи због онога што не могу да контролишу, тако да ћу сад да их малтретирам без гриже савести.“ Да ли сте приметили како особе на власти никад нису криве за своја недела, већ су криви људи који за њих гласају? „Криви су њихови бирачи, не они.“ Па? Они свесно све раде, наравно да су криви исто колико и људи који их бирају. Да нису зли, онда нељуди не би имали за кога да гласају и обрнуто. Ту је и „Теби се допада нешто другачије и самим тим си крив што те други прозивају због тога. Да си „нормалан“, то ти се не би дешавало, дакле ти си крив.“ Не каже се узалуд: „Народу се не може удовољити.“ Не сматрам да је ико заслужио да му се удовољава.

Постоји још милион и један пример, али верујем да не бих за много година живота успела све да набројим. Ипак би неко требало, можда ће онда људи за хиљаду година да кажу: „Стварно је доста предрасуда“.

Лена Спасић, IV разред

Отуђеност - проблем савременог човека

Ниједан човек се на овом свету није створио сам, родио сам, али се сви понашамо као да смо једини и најбитнији. Неки тврде да нас је отуђио рат, док други причају да је то све због данашње технологије, али ја мислим да смо ми сами криви што се удаљавамо једни од других. Међусобно се категорисемо у зависности од тога како се облачимо, који телефон имамо, да ли смо комуникативни или ћутљиви и томе слично. Тиме настају поделе и предрасуде. Одрасли имају све мање разумевања и стрпљења према рођеној деци или својим остарелим родитељима, а камоли према неком пролазнику на улици. Заборавили смо да самоћа доводи до лудила и убија душу. Имамо много проблема који заправо нису битни онолико колико причамо о њима. Када бисмо само отворили очи, разум, почели бисмо да комуницирамо, да живот проводимо најквалитетније што можемо, видели бисмо да проблема нема и да су то само изговори, накупљени бес и очај, јер не добијамо довољно пажње и љубави. Недостаје нам радост. Нико више човека не види као живо биће у боји, са свим лепим разликама и осећањима. Једни друге гледамо као на средства преко којих ћемо доћи до нечега нама вредног, а не видимо да су људи највреднији. Непрестално критикујемо и причамо како су нам неопходне промене, а ретко која особа нешто предузима. Осећам да је једино исправно да поштујемо и боримо се једни за друге, као што то радимо сами за себе, јер саосећање за друго биће је све што имамо и без чега не можемо.

Марина Драгањац

Непослато писмо

Драги тата,

Знам да ово писмо никада нећеш прочитати, зато желим да ти кажем све што нисам имала снаге да ти кажем у лице.

Не знам зашто, али одувек имам утисак да нисам ћерка какву си желео.

Никада нисам била најбољи ђак у школи, нисам ситна мала балерина каквом си ме замишљао када су ти рекли: „Честитамо, добили сте ћерку“ и нисам још много тога што си желео да будем. Док сам била сасвим мала, желела сам да имам пса у кући, ниси дозвољавао, а морам ти рећи да то и дан-данас желим.

Желела сам да тренирам карате или рагби, ни то ми ниси дозвољавао. Твоја реченица: „Знаш ли колика ћеш да будеш ако будеш тренирала рагби?!“ и сад одзвања у мојој глави.

Желела сам да добијем гитару и да научим да је свирам, рекао си: „Не долази у обзир, знаш ли на шта ће ти личити нокти и прсти!“.

Желела сам да будем техничар цртања, ни то ми ниси дозволио, уз реченицу „подршке“: „Знаш ли колико има деце која су талентованија од тебе?!“.

Све те реченице су остале дубоко урезане у сећање.

И не, немој мислити да памтим само ружне ствари и све што ми ниси дозволио.

Памтим ја и када си ме водио на „Беер фест“, Мото скуп и све оне концерте само да бих слушала своју омиљену групу „Гоблине“.

Сећам се и оног њиховог концерта у „Суббеер-ном центру“, када си ми дозволио да попијем пиво пред тобом, и када смо се вратили у пет ујутру преморени.

Сећам се и оног „бродолома“ на Закинтосу.

Какав си краљ био, док су сви око нас лежали и готово „умирали“ од морске болести, ти си опуштено седео, пушио цигару и причао нам вицеове. Музика, ракија и сланиница док спремамо роштиљ су десет пута бољи доживљај него када одемо у ресторан. Желим да ти кажем да и ако можда ниси задовољан оваквом ћерком, да сам ја презадовољна што имам таквог тату, и да те волим баш таквог какав јеси!

Тамара Јојић, 13

Зоран Богнар, песник

Поштовани, да ли бисте одговорили на неколико питања за наш школски часопис „Дрвце“?

Да, биће ми велико задовољство.

О ПОЕЗИЈИ

Памтите ли када је настао Ваш први стих и како сте у себи препознали песника?

Било је то у децембру 1981. године када сам написао своју прву песму за коју сам искомпонувао и музику. То је, заправо, била рок поезија, не нешто што би могло опстати као литература... Тек када сам одслужио војни рок почео да сам да пишем праву поезију. Неке од тих песама остале су и остале до данашњих дана.

Сећате ли се прве књиге која је успела да закупи Вашу душу и остави незаборавне утиске?

Да, била је то књига „Јагуар“ Жана Канола која је обележила моје адолесцентске дане.

Шта мислите о поезији данас?

Нисам сигуран на шта прецизно мислите: да ли на позицију поезије данас или о савремености данашње поезије. Уколико мислите на прво, поезија је одувек била на маргини и писала се за узак круг људи, али истовремено поезија је одувек била најузвишенији и најтежи жанр, јер ви са једном песмом можете више рећи него неки прозни писац са 300 исписаних страна... То знају сви они који пишу, само што ће вам то неки признати а неки не...

Уколико мислите на друго, данашња поезија иде у корак са временом у којем настаје. Колико је какофонично и поремећено време исто толико је је какофонична и поезија која настаје у оваквом амбијенту и околностима. Част изузецима.

Да ли сматрате да је, у писању, могуће или немогуће побећи од вечитих питања смисла, постојања Бога и сличних тема?

Ваше питање је истовремено и дивно и драматично болно. Мој одговор је: који би био смисао писања уколико би се бежало од таквих фундаменталних тема...

Како изгледа Ваш процес писања?

Постоје две врсте песника: песници конструкције (они који преузимањем туђих светова стварају свој свет) и песници утеруса или они који пишу из утробе и магме. Ја припадам овој другој скупини песника.

Да ли постоји одређени разлог због кога пишете баш поезију?

Постоји: то ми је удахнуо Врховни Архитекта Свих Светова и то немам право да игноришем. Остали жанрови су занатски и могу се научити; поезија је божји дар и добију га само одабрани... Сигурно ћете рећи „да, али данас сви пишу поезију“... Одговор на такву тезу дао је

луцидни Чарлс Буковски. Цитат: „О Боже, како си створио толико много „песника“, а тако мало поезије“...

Какве мисли и осећања Вас прожимају док казујете своје стихове?

Још једно предивно питање. Тај чин је сличан трансформацији када на позоришној сцени глумац улази у туђи лик... Готово идентично се осећам док казујем своје стихове...

Ваш стих: „Ко се није ломио у себи, тај не зна шта је целина“, омиљена је тема писмених радова, које задаје наша разредна. Колико сте се Ви пута ломили у животу?

О, па ово сазнање ми веома импонује. Благодарим пуно на указаном поверењу...

А није битно колико смо се пута ломили у себи, битно је колико смо се пута после таквог искушења и искуства успели поново саставити...

О ТАКМИЧЕЊУ

С ким се такмичите и у чему?

Ни са ким.. Књижевност никада нисам сматрао трком на 100 метара... На овом поетском ходочашћу вегетирам већ 40 година и никуда не журим...

О ЖИВОТУ

О чему сањате?

Онирчка искуства су предивна и узбудљива. Највише волим када сањам стихове, када ме пробуди такозвани тај, како га ја зovem, волшебни Шаптач - Орфејски будилник...

У чему налазите радост?

У породици, у пријатељима, у књигама...

Шта је за Вас самоћа?

Основни услов и предивни амбијент за креацију...

Сазнала сам како је настао назив Ваше књиге: „Србијо, могу ли да будем твој син?“, па ме занима која музика вас инспирише за писање?

Највише је то амбијентална, медитативна, психоделична музика у виду разноразних извођача као што су Андреас Воленвајдер, Китаро, Анугама, Доутер, Жозелиа Пук, Лерена МекКенит, итд...

Које особине има особа коју називате правим пријатељем?

Искреност, поузданост, посвећеност, емпатичност...

Коју животну лекцију сте најтеже савладали?

Немој зарад мало да пропустиш велико...

Имате ли неко „упутство“ за младог, стидљивог песника, као што сам ја?

Спознај самог себе... Веруј у себе и свој пут на који крени чистог срца и бистрог ума... и неће бити (више) никаквих проблема...

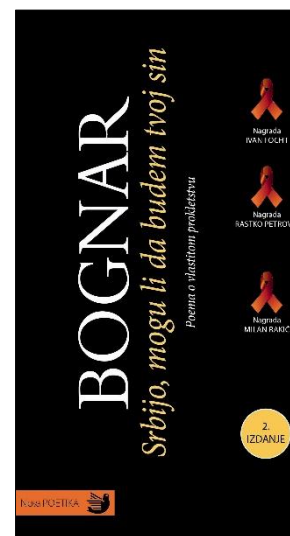
Честитамо Вам на признању, награди за Ваш рад! Хвала Вам на одвојеном времену и стрпљењу!

Хвала вама на указаном поверењу... и што сте са својом професорком дошли на уручење награде „Милан Ракић“. То ме је заиста обрадовало и пуно ми значи. Велики поздрав свим ученицима и професорима Техничке школе „Дрво арт“...

С поштовањем,

Вања Цветковић, I₁,

члан редакције школског часописа „Дрвце“, Техничке школе „Дрвоарт“

Мода и стил

Мода је облик самоизражавања и аутономије у одређеном периоду и на одређеном месту и у одређеном контексту, одеће, обуће, начина живота, додатака шминке, фризура и држање тела.

У свакодневној употреби термин подразумева изглед који модна индустрија дефинише као тренд. Све што се сматра модом доступно је и популарно од стране модног система.

Мода је особен и често константан тренд у стилу по коме се особа облачи. Она се састоји од стилова у понашању и најновијим креацијама текстилних дизајнера. Пошто се више технички

термин „костим“ повезује са термином „мода“, употреба тог термина је била потиснута до примене у посебним околностима као што је маскенбалска или маскарадна одећа, док се „мода“ генерално односи на одећу. Тиме је обухваћено и студирање одеће .

Стил

О чему размишљате када чујете да неко користи реч „стил“?

Када год се користи израз „стил“, најчешће се односи на нечију моду или спољни изглед.

Али желим да Вас подсетим да је стил много више од ваше фризуре до рамена, модерног капута или ваших ципела. Стил је начин изражавања, којег карактеришу све особине по којима се разликује од осталих. У уметности означава целокупну карактеристику једног уметника, уметничке школе, правца или. Стил може да карактерише уметност одређеног доба, одређене средине, одређеног уметника или неког другог човека.

Снежана Лазаревић, П₁

Завршили смо успешно

Насиље

Сведоци смо појачаног присуства насиља у свим сферама друштва (у медијима, у породици, школи...). Изгледа да се никада раније није толико причало о насиљу (од стране педагога, психолога, социолога), као у последње време – објављен је велики број студија, издат велики број приручника које се односе на ову тему, а да немамо осећај да се ситуација везана за смањење насиља много променила. Насиље у школама и ван њих је проблем са којим се удружено морају борити држава, образовне институције и родитељи. Због сложености саме појаве, утицаја различитих друштвених елемената које само насиље подстичу или не санкционишу, са овом појавом се стално морамо суочавати и налазити начина да у тој борби истрајемо. Решавање овог проблема је један од највећих изазова за образовне институције 21. века.

Насиље је сваки облик једанпут учињеног или поновљеног вербалног или невербалног понашања које има за последицу стварно или потенцијално угрожавање здравља, развоја и достојанства деце/ученика. О насиљу говоримо у случају када неко неког намерно повреди и учини да се осећа лоше; када неко повреди нечије тело или осећања.

Вршњачко насиље је нежељено, агресивно понашање међу децом школског узраста које се временом понавља или има потенцијал да се понавља. Оно укључује поступке попут претњи, оговарања, физичких или вербалних напада и намерног искључивања некога из групе.

Када се прича о врстама насиља спомињу се најчешће четири врсте:

- вербално насиље – изговарање или писање окрутних изјава
- социјално насиље – чињење штете нечијој репутацији или односима
- физичко насиље – повређивање тела или ствари особе
- „дигитално“ насиље – насиље које се одвија уз коришћење електронске технологије путем друштвених мрежа, СМС порука, чега и интернет сајтова.

Предложена подела је само ради бољег разумевања разноврсности облика и начина манифестовања насиља. Различити облици насиља углавном се јављају удружено.

Приликом разговора са ученицима који су починили неко насиље над другим учеником, често можемо чути изјаве: „Само сам се шалио/ла“, „Није ми била намера“, „И он/она је мени...“, што указује да ученици често нису свесни озбиљности последица својих поступака и изјава, као и да „враћање истом мером“ ништа не решава, већ само продубљује започети сукоб. „Узвраћање ударца“ се, обично, сматра „јунаштвом“, а еветуално пријављивање насиља и тражење помоћи, као кукавичлук и неспособност да се сами изборимо са проблемом.

У настојањима да се разуме које то околности и црте личности особа које су насилне или трпе насиље, психолози су изнели најчешће карактеристике актера у ситуацији у којој има насиља:

ОСОБА КОЈА ТРПИ НАСИЉЕ	ОСОБА СА НАСИЛНИМ ПОНАШАЊЕМ
Плашљива, несигурна	Импулсивна
Опрезна, осетљива, тиха	Непријатељски став према околини
Плаче, повлачи се	Мањак могућности за саосећањем
Ниско самопоштовање	Жели да стекне материјалну корист
Презаштићена од одраслих	

Велики значај има да одрасли (наставници, родитељи) или вршњаци препознају да дете трпи насиље. Ево додатне листе могућих знакова:

- Дете нерадо иде у школу или измишља различита оправдања да би је избегло
- Уплашено је док долази или одлази из школе
- Често мења пут од школе до куће
- Нагло попушта са успехом
- Делује одсутно, немотивисано, деконцентрисано
- Враћа се из школе са поцепаном одећом или стварима или гладно, јер му је неко одузео

ужину

- Губи апетит
- Има здравствене проблеме (главобољу, болове у стомаку)
- Повлачи се у себе
- Почиње да муца

- Тражи или краде новац, јер мора неке да га да
- Листа раних упозоравајућих знакова могућег насилног понашања:
- Повлачење из друштва
 - Изражено осећање изолованости и усамљености
 - Незаинтересованост за школу и слаб успех
 - Изражавање насиља у писаним радовима и цртежима
 - Неконтролисани бес
 - Обрасци хроничног или импулсивног ударања, вређања и силецијства
 - Регистровани дисциплински проблеми
 - Насилно и агресивно понашање у прошлости
 - Нетолерантност према различитости
 - Коришћење дрога и алкохола
 - Удруживање у гангове
 - Погрешно интерпретирање социјалних знакова из околине
 - Потреба за доминацијом
 - Раздражљивост.

Нерешавању овог друштвеног проблема једнако доприносе они који се „не мешају у туђа посла“. Међу њима има и оних који се брину за своју безбедност. Код њих пријављивање насиља и мешање у сукоб изазива страх, да и они не постану жртва насиља или да доживе непријатне ситуације, тако да „окретање леђа проблему“ доживљавају као сигурнији избор. Особа која је посматрач често нема иницијативу, али уз адекватну подршку може се придобити за сарадника у раду на смањењу и превенцију насиља у школи. У супротном, посматрајући насиље, ове особе и саме постају жртве насиља. Такође, некада посматрачи „доливају ватру“ приликом насилничког понашања тиме што навијају и „хушкају“ особу која врши насиље. Подстицање других на насиље се такође може посматрати као врста психолошког/социјалног насиља.

Одавно су у школама прописане јасне процедуре и начин деловања у ситуацијама када се сумња или поуздано тврди да је присутна одређена врста насиља. Приоритетни задаци установа које се баве образовањем и васпитањем деце и младих су да утичу на формирање ставова о неприхватљивости оваквог вида понашања, као и развијање толеранције, разумевања и прихватања различитости.

Шта да РАДИШ у тренутку када видиш да се неко дете насилно понаша према другом:

- Заузми активан став, размисли... Како би се ти осећао да се према теби неко насилно понаша?
- Ако се осећаш сигурно, реци особи која се насилно понаша да престане. (Нпр. „Немој то да говориш!“, „Немој тако да се понашаш“, „Немој да је вређаш!“)
- Позови другове и другарице да станете на страну особе или око ње када је малтретирају - тако ћете показати да је већина вас за прекид насилне сцене.

- Ако се не осећаш сигурно, затражи помоћ од одрасле особе – од родитеља, наставника, разредног или било које друге одрасле особе у школи у коју имаш поверења. (Рећи одраслима не значи тужакати. Тиме помажеш и детету које је изложено насиљу и детету које чини насиље.)

Када знаш да је неко дете често изложено малтретирању других:

- Позови га да ти се придружи током одмора, укључи га у своје друштво.
- Посаветуј га да разговара с неким о томе што му се догађа, да тражи помоћ.
- Понуди се да ћеш бити уз њега кад се обрати одраслима за помоћ.
- Објасни својим пријатељима да насилно понашање НИЈЕ ФЕР и замоли их да ти се придруже у подршци.

Шта да НЕ РАДИШ када видиш да се неко насилно понаша према другом:

- Насилна деца можда мисле да су забавна или “кул” - не подстичи их на насиље смешкањем, дивљењем, прећуткивањем, имитирањем или навијањем.

- На насиље не узвраћај насиљем - псовком или тучом. То не решава проблем. Само га погоршава, јер се излажеш великом ризику да ти врати још јаче.

- Немој да мислиш да си издајница ако се обратиш одраслима за помоћ. Тиме помажеш особи која не може сама да се избави од насилног понашања других.

- Немој бити пасивни посматрач као да се то тебе не тиче - НЕ РЕАГОВАТИ ЗНАЧИ ПОДРЖАВАТИ НАСИЉЕ!

Насиље се одражава на целокупни развој и живот детета и одраслог, без обзира на облик и место дешавања. У данашњим условима тешко је предвидети када и где ће се насиље догодити, ко су могући учесници. За последице знамо да су често тешке, и да жртве насиља носе са собом велике физичке и психичке последице, страхове, осећај неповерења и угрожености. Зато је на свима нама део одговорности да се боримо и да развијамо дух разумевања и ненасилног решавања сукоба.

Јелена Јовановић,
педагог

Програм скијања деце са сметњама у развоју

Копаоник од 14.3. до 26.3.2021. године

Бити учесник у инклузивном пројекту и путовати звучи забавно али са собом носи велику одговорност. У питању је рад са децом ометеном у развоју која захтевају посебну врсту пажње и бриге. Деца са сметњама у развоју најчешће су одрасла уз родитеље и са јако уским бројем пријатеља јер је доста њих одбацивано из друштва због њихове различитости, зато овакви инклузивни пројекти им помажу да развију своје моторичке способности али и да се зближе са другима.

Како би све текло по плану сваки дан мора имати своју организацију за коју су одговорни волонтери ондосно одређени број деце из редовне популације која помажу тренерима и дефектолозима. Мој задатак као волонтера Спортског клуба „Сингидунум“ и Специјалне Олимпијаде Србије је да помогнем, пружим подршку, учиним да се деца са оваквим проблемима бар за тренутак осете срећним и задовољним. Задовољство које осете они је исто као и моје са жељом да им се опет придружим у неким новим како они кажу „авантурама“. Свако дете које је у овом пројекту је посебно и различито, њихове сметње у развоју могу бити из области развоја чула, телесних, менталних, говорно - језичких и социо – емоционалних функција. Скијање, као комплексна моторичка вештина важна је за свеобухватни развој личности деце са сметњама у развоју. Од учења преко усавршавања технике скијања, деца са сметњама у развоју осим моторичких вештина, подстичу и унапређују и друге аспекте личности. У зависности од врсте, степена и манифестних карактеристика детета са сметњама у развоју, у процесу наставе скијања, сваком детету се приступа на њему јединствен начин. Зато волонтери јесу важни и неопходни у

овом процесу. Основна карактеристика у раду са децом са сметњама у развоју је чекање. Чекање да дете прими информацију, чекање да дете у одређеном центру нервног система преради информацију и чекање да дете да адекватан одговор на примљену информацију. Уз чекање иде стрпљење и вербална подршка детету са сметњама у развоју, да истраје у задатој активности. Похвала мора постојати не само при успешно извршеној задатој активности, већ и при улагању напора да се активност реализује.

Морам да признам да рад са овом децом није лак. Сваки пут када се вратим са спортских дешавања, или представа које се одиграју у Мадлениануму осећам физички умор, али срећа, радост, задовољство ми испуњавају душу. Мислим да из оваквих програма сви изађемо богатији за још једно искуство, племенитији и бољи како за себе тако и за друге.

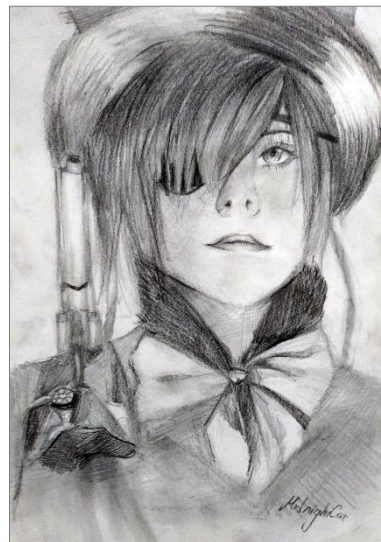
Милица Слијепчевић, I

Мој хоби – Анђела Илић, II

Када си почела да црташ? Уметност сматрам као неки пут који се одабира од малих ногу. За мене је то био вид исказивања емоција и унутрашњих немира од самог детињства. Од своје 11 године сам почела да се трудим да више напредујем, почевши озбиљније да схватам свој дотадашњи хоби.

Који су ти мотиви и технике рада? Главна техника цртања ми је графитном оловком, а и самим тим и мотив, донекле. Мој поглед на свет је представљен црно белом бојом па ме цртање таим стилем испуњује. Међутим, од недавно се бавим дигиталним цртањем. Увек сам имала проблема са чувањем средстава са цртање, па ми је дигитална опција знатно помогла. Такође ми је и олакшало неке делове традиционалног цртања, узевши у обзир да никада нисам фаворизовала технике сликања на платну.

Како видиш себе за 5 година? Знате како кажу, ако не вежбаш не можеш ни очекивати да падне с неба, самим тим и моја очекивања зависе од моје мотивације и спремности да вежбам свакодневно ма колико год безуспешно изгледало. Сваким труд представља корак напред, тако да се моја очекивања заснивају на мојој спремности да радим и усавршавам се.

Дрво нашег дворишта

Свакодневно долазимо у школу и пролазимо поред овог стабла, а ништа не знамо о њему

Са десне стране главног школског улаза, када долазите из Дубровачке улице, се налази ова изузетно декоративна врста - пауловнија. Својом раскошном крошњом краси нашу школу више од 20 година. Необичним листовима, а посебно цветовима у пролеће и плодовима у јесен, ово дрво чудесно утиче на сваког пролазника.

„Лична карта” ове врсте изгледа овако:

- **Red:** *Scrophulariales*
- **Familija:** *Bignoniaceae Pers.*
- **Vrsta:** *Paulownia imperialis S. et Z.*
- **Sinonim:** *Paulownia tomentosa (Thunb.)*

Steud.

- **Narodni naziv:** *Пауловнија, Царско дрво*

Порекло и распрострањеност: Источна Азија, Кина, Кореја и Јапан.

Животна форма: једнодомо листопадно дрво висине до 25 m.

Хабитус: крошња је широко купаста.

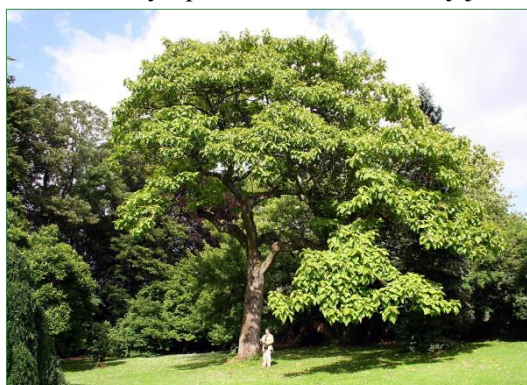
Кора: тамносива, слабо испуцала.

Пупољци: ситни, светлосмеђи, гранчице су дебеле, без сјаја, са јасно уочљивим лентицелама. Држ гранчице је попречно издељена.

Листови: прости, наспрамни (само понекад по три у пршљену), широко јајасте, дуги до 30 cm (на изданцима и до 50 cm), целог обода. Лист је са лица помало длакав, а са наличја густо длакав, зашиљеног врха и срцасте основе.

Цветови: двополни, у усправним цвастима дужине до 30 cm. Оса цвета, као и цветне дршке су рђасто длакави, а цветови су љубичасти са жутиим пругама унутра, миришљави. Круница је цвасто звонаста, петорежњевита. Цветни пупољци се формирају у јесен, а отварају се наредног пролећа, пре листања.

Плод: скуп јајастих двооких чаура, дугих 3-4 cm. Дозрева у јесен, а на стаблу остаје до наредног лета

Услови: врло брзо и правилно расте, подноси полусенку и пуну светлост - гаји се успешно на топлијим стаништима, избегава сува и кречњачка земљишта, осетљива на мраз, издржава до -20°C али млада стабла лако страдају од мраза. Понекад измрзну до земље, али у пролеће образују нове јаке изданке. Дрво одличног техничког квалитета.

Примена: паркови, солитер, групе.

Занимљивости: Традиционални обичај у Кини је да се посади пауловнија када се роди девојчица. Пошто је брзорастућа врста, пауловнија је зрела за сечу када се девојка удаје. Од дрвета се праве различити предмети за девојчин мираз. Резбарење дрвета пауловније је уметничка форма у Јапану и Кини. Легенда каже да ће Феникс слетети на дрво пауловније само када је добар владар на власти. Неколико азијских жичаних инструмената прави се од пауловније, укључујући и цитре: јапанску - кото и корејску - гаиагеум.

Меко и лако семе често је коришћено као материјал за паковање за кинески порцелан при извозу током XIX века, пре проналаaska стиропора. Често се дешавало да пакет пукне или се отвори у транзиту, па се семе разносило дуж пруге. Ово, као и расејавање семена са стабала засађених као украс, довело је дотле да пауловнија постане инвазивна врста у областима где је клима погодна за њен раст, посебно у Јапану и источном делу САД.

Невена Влајнић Лакић,
професор пејзажне архитектуре

Цртање, простор и облик

Ученици образовног профила ТОНЕ могу да изаберу да у четвртном разреду имају предмет ЦРТАЊЕ, ПРОСТОР И ОБЛИК. Важно је и да разумеју да су „изборни“ предмети „изборни“ док се не изаберу, а да одмах након избора имају статус као и остали предмети. То значи да је похађање часова обавезно, да се оцене добијају као и на другим часовима и да оцена из „изборног“ предмета улази у просек оцена, заједно са осталим предметима који се оцењују. Добро је да се претходно упознају са садржајем и циљевима предмета, да би лакше донели одлуку о изборном предмету.

У најопштијем смислу, на предмету ЦРТАЊЕ, ПРОСТОР И ОБЛИК се увежбавају способности сагледавања изгледа и односа предмета и облика у тродимензионалном простору и приказивање истих тих предмета и облика на цртежу (пројекције; дводимензионални приказ) и обрнути процес читавања цртежа тако да се прикаже предмет или облик у простору (перспектива; илузија тродимензионалног приказа), као и откривање образаца и законитости у одређеним ситуацијама (логика и запажање).

У циљу развијања ових знања и вештина ученицима се кроз садржаје четири модула разјашњавају основни термини везани за предмет. Модули који се обрађују су:

1. Геометрија,
2. Пропорције и пројекције,
3. Перцепција простора и облика и
4. Запажање и логика.

У првом модулу (геометрија), ученици се подсећају на основне геометријске елементе, облике и тела, дефиниције појмова симетрије, пресека и пројекција и оптичке

варке. Ученици вежбају да препознају наведене појмове и њихове односе и примене знање на решавање пројектних задатака.

Други модул (пропорције и пројекције) подстиче ученике да примене вештине које су савладали у првом модулу. Ученици увежбавају појмове везане за приказивање предмета у размери на основу упоредног тела, одређују изглед задатог пресека тела, одређују тачку посматрања из које предмет има најбољу видљивост, вежбају приказивање предмета у перспективи.

Ученици за рад користе прибор за цртање, техничке оловке и оловке за уметничко цртање, свеске А4 формата и хамер А4 формата. Исецањем хамера праве се мреже геометријских фигура.

Трећи модул (перцепција простора и облика) има за циљ да се ученици упознају са утицајем различитих врста перспектива на изглед и доживљај (перцепцију) простора и облика. На вежбама упоређују перспективне приказе на основу стајалишта, хоризонта, тачке недогледа. Препознају и користе у приказивању елементе оптичких илузија (варки).

Четврти модул (запажање и логика), кроз серије занимљивих задатака графичког и нумеричког типа, увежбава ученике да препознају обрасце који се понављају и да на основу њих реше задатке (дедуктивна метода). Ученици се упознају са логиком као основом свих наука и уметности, основним елементима логичког закључивања (појам, суд, закључак) и најчешћим методама логичког закључивања (индуктивна, дедуктивна и абдуктивна метода), као и са најчешћим типовима логичких грешака, како би у раду и животу умели да их препознају.

Наташа Пантовић,
наставник стручних предмета за обраду дрвета

Природна и вештачка осветљеност

Невероватно је колико велики утицај на општи утисак и удобност неког простора има његово осветљење. Природна осветљеност неког простора зависи пре свега од тога на коју страну света је он оријентисан. Ако је ваш простор окренут ка југу он је веома топао и јарко осветљен. То ће вам пријати током тмурних, зимских дана, али током сунчаних летњих дана, желећете да пригушите бљештавост завесама и драперијама. Биће чак пожељно да зидове бојите тамније или их облажете рапавим облогама.

Супротно, ако је ваш простор окренут ка северу, у њему ће бити пријатно током тропских дана јер није превише светао и топао. Током тмурних зимских дана, размаћићете завесе са прозора, ако нисте директно изложени погледима споља и користићете допунско осветљење. Овакав простор ћете бојити бело или светлим бојама. Привлачићете сваки зрак сунца који ћете умножавати огледалима.

Поред оријентације простора, на осветљеност утиче величина прозора и терасних врата. Раније се избегавао превелики број прозора и њихова величина је била мања због чињенице да се на њима губи драгоцену топлотну енергија, што је тачно. У данашње време прозори се праве са термоизолационим стаклом које је двоструко, па чак, у најновијим скандинавским кућама, и троструко, а заптивање је неупоредиво боље, као и само грејање. У модерним, скупим просторима, веома често имате читав зид у стаклу. Ако са тог места имате и леп поглед, било да је у питању пејзаж или град, то ће бити уједно и основна декорација која ће простору дати посебност, поред које ће све остало постати мање важно.

Када из неког разлога не можемо да поставимо прозор на неком месту, светлост, али не и ваздух, можемо добити зидом од стаклених призми, који може бити веома декоративан.

У недовољно осветљеним или потпуно неосветљеним просторима, као што су они испод земље, користи се вештачко осветљење и током дана.

Наравно да нам је осветљење првенствено потребно да бисмо могли да обављамо уобичајене активности, али у данашње време оно се користи и као декор.

Када нешто радимо потребно нам је јаче светло. Када се одмарамо, разговарамо, гледамо телевизијски програм или слушамо музику, пожељно је да осветљење буде дискретније.

Ако су вам таванице ниже употребите плафоњере, ако су вам плафони високи, слободно окачите упадљив, стилски или модеран лустер.

У данашње време наићи ћете на осветљење на најмање очекиваним местима. Халогене или обичне штедљиве светиљке могу бити уграђене у плафоне, зидове и подове. Можемо имати осветљење иза обликованог паравана, начињеног најчешће од гипса, осветљене нише, поједине сегменте регала и витрина, затим осветљење које се аутоматски пали када отворите плакар или гардеробу итд. Ова додатна расвета је присутна у свим, како стамбеним тако и јавним просторима. Њена цена не мора да буде превисока, али некада достиже и астрономске суме. Једно је сигурно — даје префињеност сваком простору и мора се предвидети унапред.

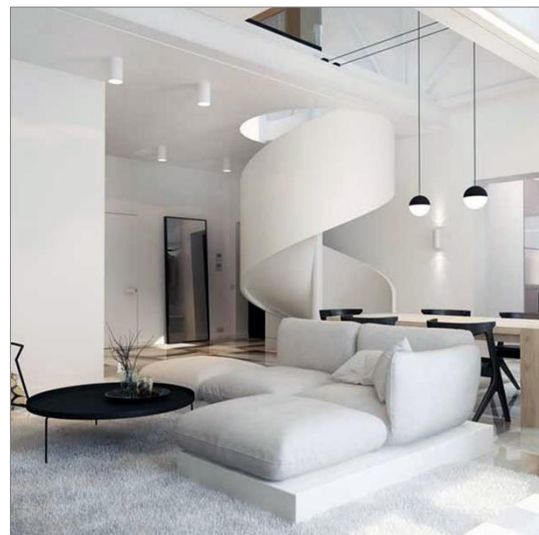
Електричар ће извести инсталације за сва светлећа тела, пре него што се затворе и обраде зидови, плафони и подови. Предвидеће и прекидаче који ће палити поједина светла или групу светала. Ми ћемо се касније поигравати светлом и сенкама, мењајући амбијент и давати акценат различитим стварима у зависности од тога која су светла упаљена.

Једна од посебних врста светиљки су и рефлекторке које обично осветљавају неку слику или уметнички предмет, што слици или предмету даје посебан значај.

У зависности од расвете један исти простор може толико да промени атмосферу до непрепознавања. На атмосферу неког простора највише утиче осветљеност и боје. Чак понекад више од облика намештаја и материјала који су коришћени.

Оку правог естете неће промаћи ни прекидачи. Иако на први поглед изгледају небитни, веома су важан дизајнерски детаљ, па му се у обликовању посвећује велика пажња. Данас на тржишту имате изненађујуће велики избор облика, боја и материјала од којих су направљени прекидачи и утичнице.

У данашње време нам је потребан велики број утичница, којих обично нема довољно. То подразумева много гајтана који сметају, а нису ни естетски. Обично се пакују у канале или специјалне футроле које треба да буду практично „невидљиве”.

Јелена Стојановић Заврл,
наставник стручних предмета за обраду дрвета

Прочитајте и ово

<http://politikin-zabavnik.rs/public/magazini/3577#page/34>

ЛОГАРИТАМ КЊИЖЕВНОСТИ

Речи кроз призму математике

Компромис између лењости говорника и лењости слушаоца довео је до данашњег стања језика где мали број речи чини велики део текста, али се истовремено речник сваког језика састоји од стотина хиљада речи!

Људи су одувек причали приче и на тај начин преносили знање. Они који су знали лепо да приповедају, увече, поред ватре, после вечерњег дана, били су привлачни својом навој групи. Писао, штампарија и књижарница су да та група ступајућа можда да буде читав свет, а интернет је читав свет претворио у једно село. Неколико минута није пролетело да омиљених аудио-аудио - то је, у нашу еру, повратак на почетак. Видимо је да је приповедање добар и да је прича занимљива.

Поред равне која нам држи палачу или поклања до краја, јасних знакова, онама који нам докучувају слуху ка да је надржана и многи други чиницама добро изложено дело, или попут причу, чина и лета реченица. Често, када оштено да знаста уједнамо у читању, на крају сваткога да је лепа реченица и јасно и често изражена мисао у вод, у ствари баш та најважнији део текста који нас је драго да га прочитати до краја.

А реченица се састоји од речи.

Читање обогатиће наш речник и учи нас да се боље и лакше изражавамо. Учинило да имамо довољно богат речник да можемо сваку мисао јасно да изражавамо, без понављања.

Али, ако кинешмо следеће реченицу:

„И је да у се на су са од књи или ам за то што све није по каде ја му само он тако или из још које би био као у о јер како још нешто било до жури ће бити на онак же она која моста шта ти може она једна мена њих капања дана сви пред година преме своје поред иста сада те тога човек мост после оно им зна инку уља сам с премо иста тада својим код репр каска

би ништа сад ко живот где добро своју свет под бити тај мена бити.“

Она засигурно није лепа, а мена ни јасну мисао, у ствари, нема никаквог смисла. Али ова реченица се састоји од тачно 100 речи и оне чине 42,4% текста романа „На Дирни Јурипу“, најзначајнијег дела нашег нобеловца Иве Андрића, које укупно има 114.853 речи.

Ако мношину и речи у наредном уједнамо књижевно, онама Иво Андрић у овом роману користе 21.523 различите речи, али није од поља, 12.872, само једном, док се реч „и“ понављаје 7.863 пута.

Није то кроз Андрић. Погледајмо „Своје“ Милоша Црњанског, дело које већ насловом прегот поглавља „Бескарин, плавни крст“. У њему „своје“ брзи осећања која нас држе до самог краја. Првих 100 најчешћих речи су:

„И је да се у на су као са му што од да не га који не све по тако а он бене ни то ка да био их из Исаковић ће она пред би под јој више још које већ до при као била само на својим било о после кроз своје над али крај јер док где оно им дна код која нешта сад само без бску пре којима те њам Андрић међу

којег текста, или говора? Не баш, најмање. Так 40% речи су за поменивање речних речи који дају смисао реченици, тако да чак и када их разуме, не разумемо смисла. Али тих 100 речи обавезно треба знати ако имамо намеру да учимо страни језик.

Запфен закон

Ово правило да мали број речи има велику учесталост у тексту на било ком језику при је примењено амерички лингвиста Цезар Запфен (1902 - 1990), па се по њему и зове Запфен закон. Према њему, учесталост било које речи у тексту обрнуто је пропорциона њеном месту на листи учесталости. То значи да се најчешћа реч појављује два пута више од следеће, три пута више од треће на листи и тако даље. На пример, ако поделимо број којима пута се појављује најчешћи реч са 83, добићемо отприлике колико пута ће се појавити 83. реч на списку учесталости.

Али, ово је отприлике. Ипак, сасвим довољно „отприлике тачно“ да буде неочекивано и да заслужавање „закон“. Ако уједно све речи било које језика и њихову учесталост у гово-

ру или писању и надржато графикам, добићемо равну линију под углом од 45 степени. Отприлике, наравно. Графикам треба да буде логаритамски да бисмо испростили видети распоред речи.

Када кажемо „логаритамски“, то често изгледа сложено, али није. Сајам се логаритма из школе, учени своје ништама, имају логаритамске таблице и на крају све лаборатористи укупно ниско поставе професори математике. Логаритам није ништа друго него одређена експоненцијална функција. На пример, 2 на четврти степен једнако је 16. Логаритам по бази 2 од 16 једнако је 4, или, написано математички $\log_2 16 = 4$. Значи, на колико

треба да степенимо базу да бисмо добили број чији логаритам тражемо, то је 16. Ићи, написано слободно $\log_2 x = 4$ значи да је $x = 16$. Када су бројна једнакости, можемо и наизмаг да израчунамо логаритам.

Илустрација Гастава Барша

© И. В. 2000 | четрдесет девет

In memoriam: Марсел Јанкович (21.10.1941 – 29.5.2021)

Како безболно обојити свет у црно

Славни мађарски аниматор, сценариста и уредник, Марсел Јанкович, један од аутора култне цртане серије „Густав“, преминуо је у суботу у 80. години.

У периоду од 1961. до 1968. године је настао први циклус од 68 епизода у биоскопском формату о авантурама главног јунака, Густава и његовој борби са сивилом живота у урбаној средини. Други циклус од 52 епизоде је прављен од 1975. до 1982. године за емитовање на телевизији. Серија је доживела велики међународни успех чему је допринело и то што ликови у филму нису говорили конкретним језиком већ су мрмљали. Свака епизода серије описује догађај или ситуацију која наглашава неку карактерну особину главног јунака.

Густав је себичан, инфантилан, равнодушан, смећењак, наивчина, исподпросечни грађанин, одвећ ревносни човечуљак (Анаида Орош, историчарка анимације). Велике главе, са само две длаке на њој, великог носа, увек у безизражајном сивом оделу и са сивим полуцилиндром далеко је од харизматичног јунака. Он је обичан мали човек са манама.

Његов породични статус је недефинисан. У неким епизодама је самац, док у појединим епизодама има жену и децу. Такође, не може се прецизно рећи ни којим се послом Густав бави.

Препознатљива музичка тема серије о Густаву може се чути (и преузети) овде:

<https://www.redringtones.com/gusztav-ringtone/>

Господар ситуације

Играца 1

Играца 2

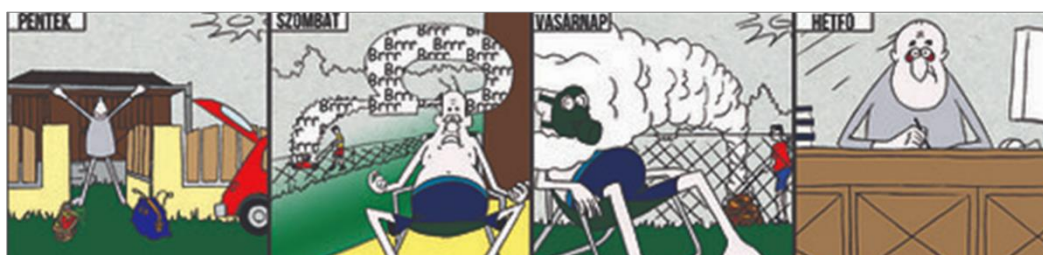
Како јести лубеницу

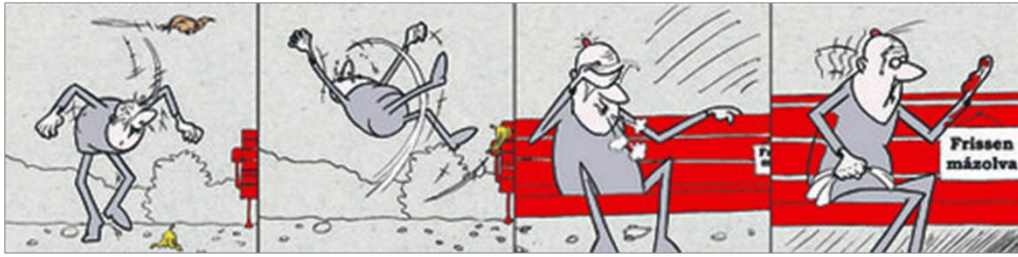
Мршавица

На активном одмору

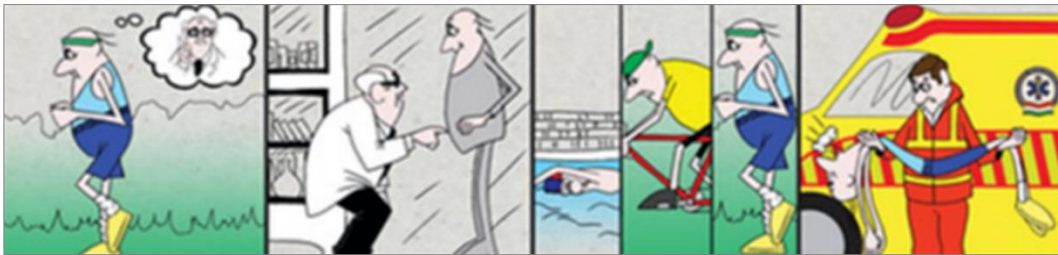
На викенду

Несрећан дан

Пиле са роштиља

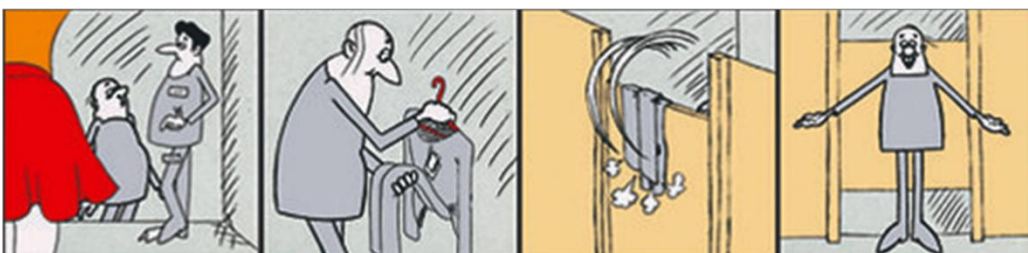
Спортски живот

Тенис

Заливање

Ново одело